

ALMA ve YEDİ CANAVAR

2. BASKI

Iria G. Parente

Selene M. Pascual

GENÇ TİMAŞ

iyi ki kitaplarım var...

GENÇ TİMAŞ

TİMAŞ YAYINLARI
İSTANBUL 2022

IRIA G. PARENTE
SELENE M. PASCUAL

Alma ve Yedi Canavar

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı
Gümüş Romanlar | 62

Proje Editörü | Merve Okçu
Yardımcı Editör | Tolga Yozcu
Çeviri | Esma Fethiye Güçlü
Kapak Tasarım | Manuel Esclapez
Kapak İllüstrasyon | Iris de Mouy
Kapak Uygulama | Erdi Demir
İç Tasarım | Noa Galán
İç Uygulama | Esra Burak

1. Baskı | Mayıs 2022
2. Baskı | Aralık 2022
Raf | 11+ Roman / Öykü
Yayın No | 5548

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-4459-7

TİMAŞ YAYINLARI
Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul
Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587
E-posta | bilgi@genctimas.com
genctimas.com genc_timas
genctimas

Baskı ve Cilt | Çınar Matbaacılık
Adres | Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han No: 34 Kat: 5
Bağcılar / İstanbul
Tel | (0212) 628 96 00 / **Sertifika No** | 45103

© 2020, Iria G. Parente ve Selene M. Pascual
© 2020, Penguin Random House Grupo Editorial, Barcelona
© 2020, Noa Galán (İllüstrasyon ve İç Tasarım)

© 2020 *Alma y Los Siete Monstruos* orijinal adıyla Penguin Random House Grupo Editorial, Barcelona tarafından yayımlanan bu eserin Türkçe yayın hakları, Kalem Telif Ajansı aracılığı ile Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılıcak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Her gün kendi canavarlarıyla savaşan herkese.
İyileşeceksiniz.

Ve diğerlerinin canavarlarla baş etmesine yardım ederek onların mücadelesini kolaylaştıran herkese.
Çok değerlisiniz.

İÇİNDEKİLER

Alma — .15

Birinci canavar — .21

Sır — .35

İkinci canavar — .43

Canavarlar birbirleriyle geçinemez — .51

Üçüncü canavar — .59

Alma tuhaftır — .65

Dördüncü canavar — .73

Hiç sessiz değil — .83

Sınav — .91

Beşinci canavar — .97

Canavarlar arkadaştır — .105

Altıncı canavar — .111

Canavarlar neyden yapılmıştır? — .119

Yedinci canavar — .125

Canavarlarla savaşmak — .133

Canavar avcısı — .139

Canavarlar kendilerinden bahsedilmesinden hoşlanmaz — .147

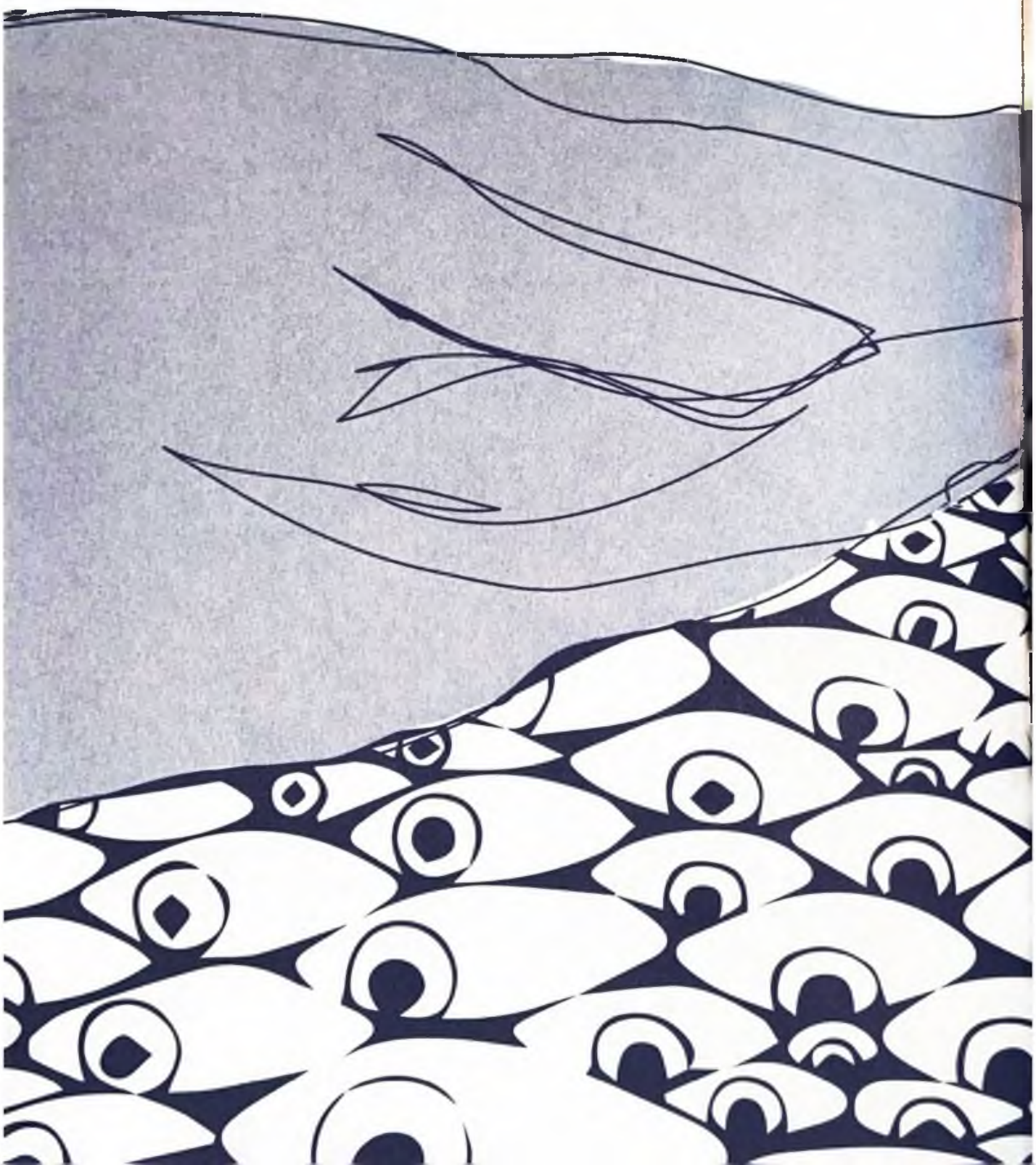
Zor bir görev — .155

Gücünü toplamak — .165

Yatağın altı — .173

Karanlık — .185

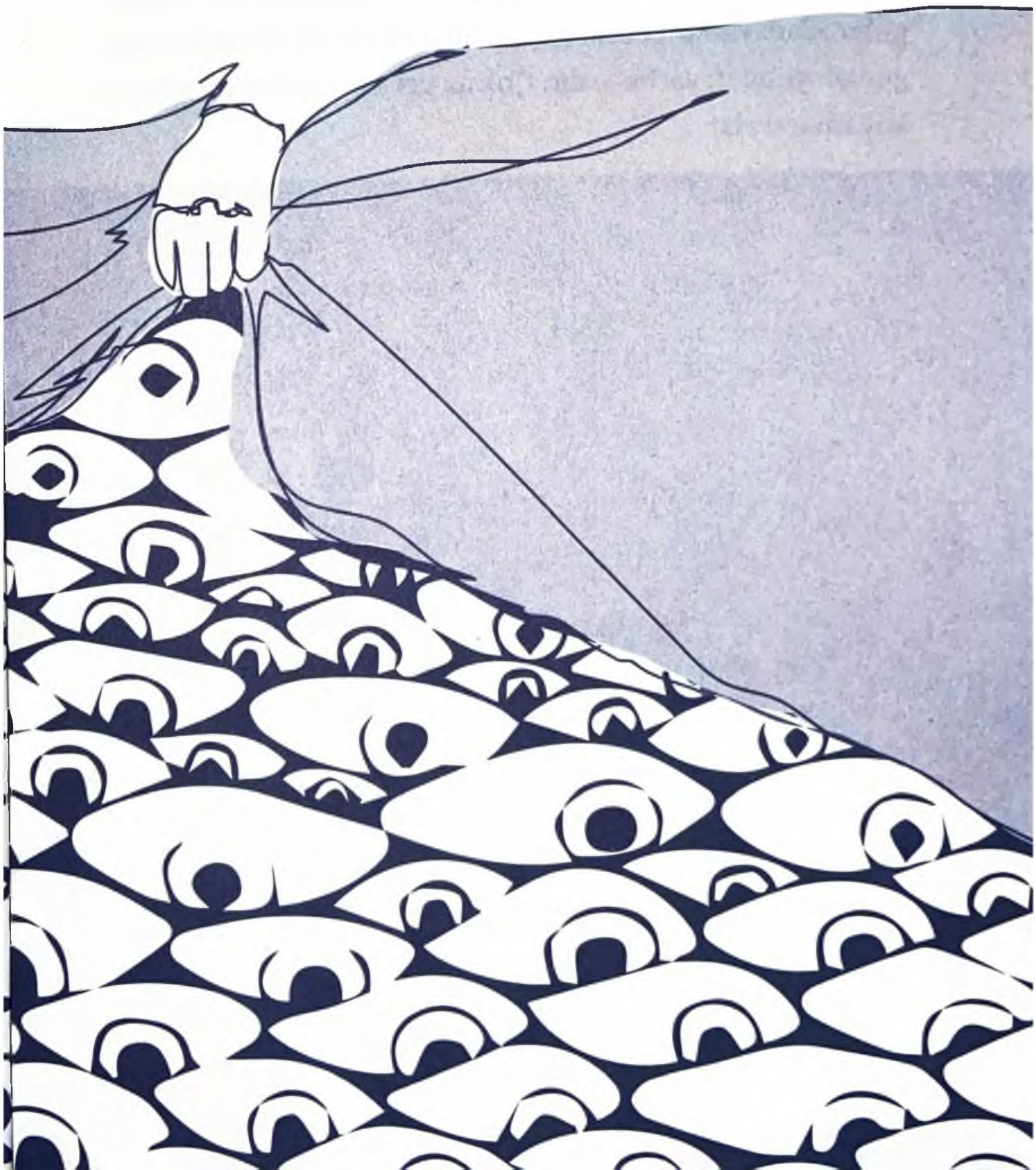
İyileşmek — .199

Alma ilk önce yatağının altında tek bir canavar yaşamadığını fark etti.

Yatağının altında birçok canavar vardı.

Bir sürü.

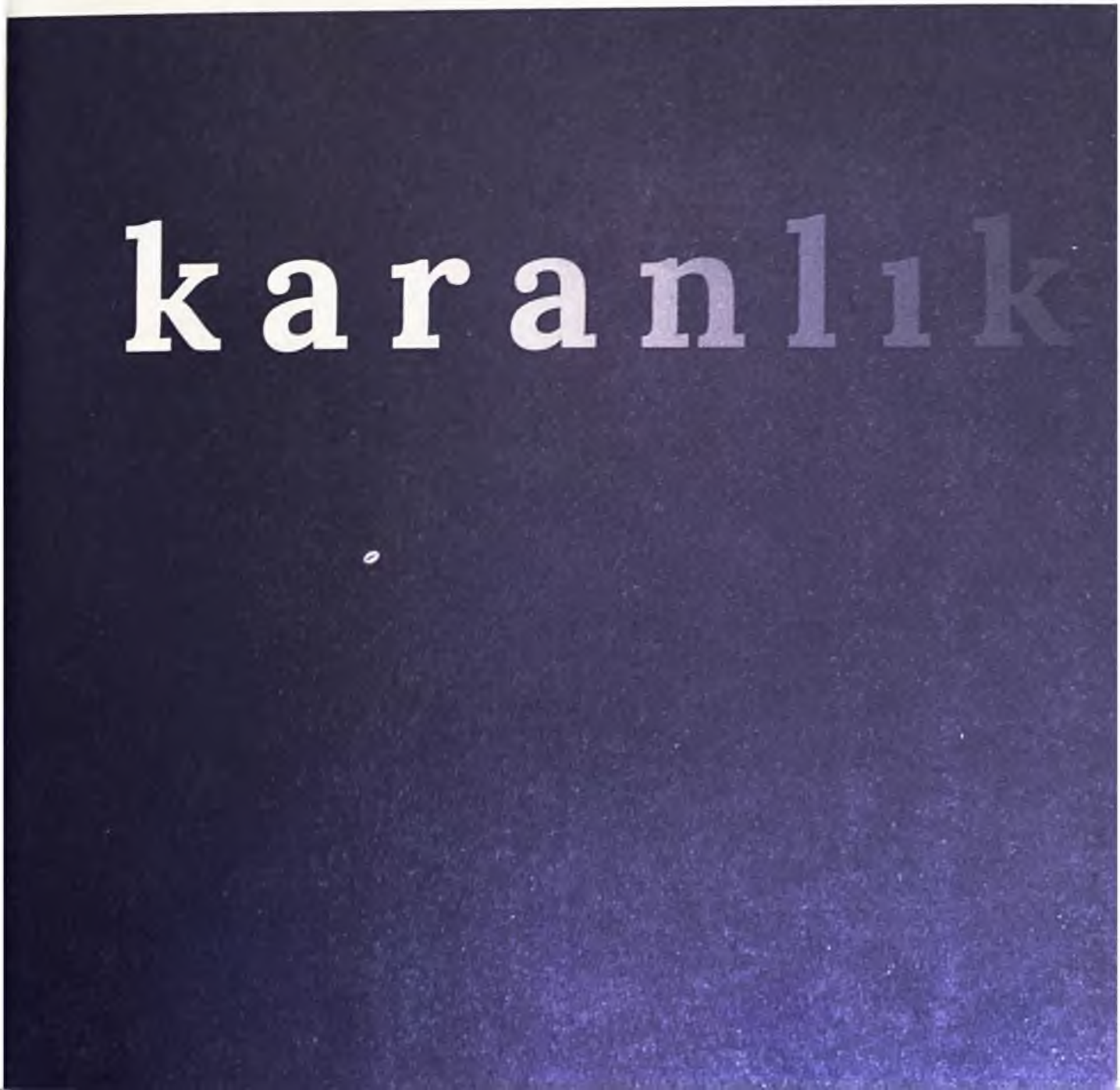
Bir sürü canavar diyoruz çünkü gerçekten de bir sürü canavar vardı. Canavarlar üst üste yığılmış, iç içe geçmişti çünkü herkesin bildiği gibi canavarların yatağın altında yaşamak zorunda oldukları alan o kadar da geniş değildir. Yatağın altında yaşayan bir canavarsanız eğer, küçücük bir alanda, başkalarıyla birlikte sıkış tıkış yaşamak zorunda olduğunuzu bilirsiniz. Yine de bu şekilde yaşamak canavarların hoşuna gider. Canavarlar gerektiğinde küçülebilen ve istediklerinde genişleyebilen varlıklardır. Çok az yer kaplasalar da aslında kocamandırlar.

Bu özellikleri, canavarların tuhaflıklarından sadece biri. Ama canavarların size yavaş yavaş bahsedeceğimiz başka başka özellikleri de var. Tabii bütün canavarlardan bahsedemeyiz. O kadar çok canavar var ki onları anlatmaya bir ömür yetmez. Dünyada ne kadar insan varsa, hemen hemen o kadar da canavar vardır. Aslında sayıları çok ama çok daha fazla bile olabilir. İşte bu yüzden biz bu hikâyede sadece Alma'nın canavarlarıyla tanışacağız. Yine de bu canavarlardan bazıları sizin tanıdığınız canavarlara benzeyebilir. Hatta sizin tanıdığınız canavarların aynıları bile olabilirler! Canavarlar büyük olmalarının yanı sıra farklı farklı işler yaparlar.

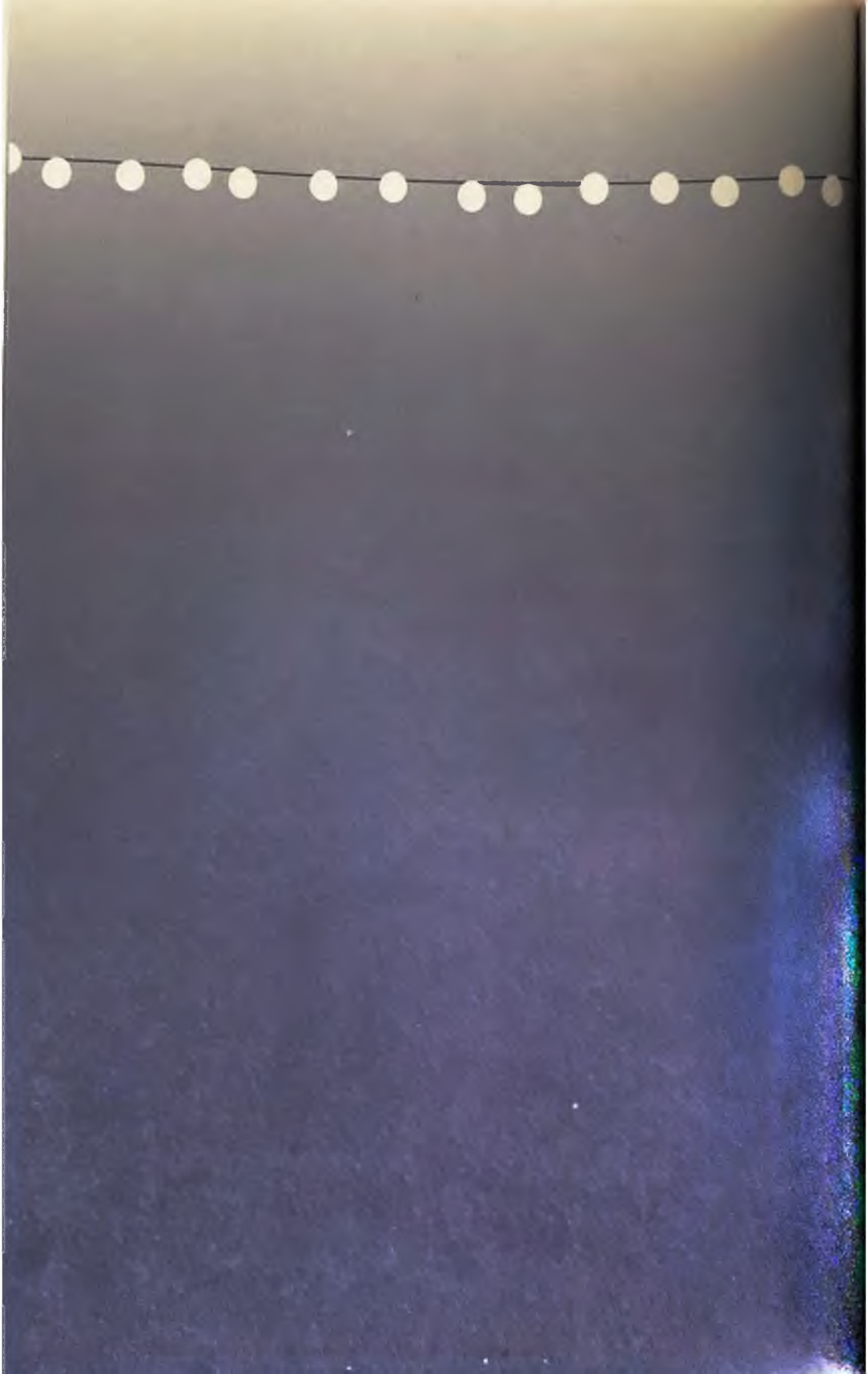
Ayrıca canavarlar ilgi odağı olmaya bayılırlar. Size onların büyümeyi sevdiğini zaten söylemiştik. Bu yüzden onlardan bahsetmemiz için sabırsızlanıyorlar. Ama aynı zamanda onlardan çok fazla bahsedilmesinden de korkarlar çünkü söylediklerine göre, insanlar onlardan çok fazla bahsedince yok oluyorlarmış. Ama bu konuya da geleceğiz, merak etmeyin.

Alma'nın yatağının altında sadece bir canavar değil, bir sürü canavar olduğunu fark ettiğinden bahsediyorduk.

Ve bütün bunlar bir şeyle başladı:

Alma.

Alma ilk kez karanlıkta, hem de tamamen karanlıkta kaldığında ışıkların neden birdenbire söndüğünü hiç anlamadı. Siz Alma'yı anlayabiliyor musunuz, bilmiyoruz ama tamamen karanlıkta kalmak insanı şok eder. Çünkü bir yerlerde her zaman, azıcık da olsa ışık vardır; bir lamba açık kalır, kapı aralıktır, ay ışığı ve yıldızların ışığı panjurların aralarından sızar, elektronik bir cihazın ışığı yanıp söner...

Mutlaka ama mutlaka bir şeyler olur.

Ama o gün bunların hiçbiri yoktu.

Sadece karanlık vardı.

Kocaman
ve sonsuz
bir karanlık.

Alma karanlığa pek alışkın değildi. Aslında Alma birçok insan için ışığın ta kendisiydi. Bir lambanın ışığı, elektronik cihazların ışığı ya da kapı aralıklarından sızan küçük ışıklar gibi yanıp sönen bir ışık değildi bu. Alma hep parlak ve sıcak olan güneş ışığına benziyordu. O, bulutlu günlerde özlediğiniz ya da bahar mevsiminde yüzünüzü gıdıklayan ışıklar gibiydi.

İşte bu yüzden Alma, karanlıkta kaldığı o gün karanlığı neden engelleyemediğini bir türlü anlayamadı. İnsanların söylediği gibi ellerinden, ağzından, saçlarından, ayak parmaklarının uçlarından ya da diğer yerlerden -hiç değilse etrafını aydınlatacak kadar- ışık yayılmamasının nedenini anlayamıyordu.

Işığın gücünün onun gibi birinin tamamen karanlıkta kalmasına engel olması gerekirdi.

Ama o gün etrafını aydınlatmayı ne kadar denerse denesin bunu bir türlü başaramamıştı.

İşte tam o sırada ilk canavarıyla karşılaştı.

Birinci canavar.

Etraf karanlık olduğu için canavarı göremiyor, ama onun sesini duyabiliyordu.

Canavar, uzun bir süredir koşuyormuş gibi derin derin, hızlı hızlı nefes alıyordu. Aslında Alma dikkatini verince odada çok hızlı koşturan ayak seslerini duyabiliyordu. Minik minik, zıp zıp zıplayan ayaklardı bunlar. O kadar hızlı adımlardı ki Alma seslerin nereden geldiğini anlamak için bir yere bakarken sesler birdenbire odanın başka bir tarafına geçiyor; ayaklar yumuşak halıda dolaşıyor, yatağın üzerinde zıplıyor, raflardaki kitapların üzerinde koşturuyor, çalışma masasındaki eşyaları deviriyordu.

Alma çok korkmuştu. Ama merak etmeyin, karanlık ve canavarlar korkutucu olsa da bu hikâye korkunç bir hikâye değil. Bu farklı bir hikâye. Canavarlarla başa çıkmak için onları tanıyacağımız bir hikâye.

Alma da bunu yaptı. Odasında olduğunu bildiği ve karanlıktan faydalanarak her yere koşan, etrafında atlayıp zıplayan, çarşaflarının içine girip çıkan canavarı tanımaya karar verdi.

Ürkek bir sesle ona seslendi:

Sesi onu korkutmuş olmalıydı çünkü canavarın zaten hızlı olan adımları o sırada biraz daha hızlanmıştı. Alma, yatağında büzülüp yorganının altına kıvrıldı ve etrafına bakıp seslerin nereden geldiğini anlamaya çalıştı ama bunu başaramadı.

– Her kimsen dur lütfen! Sinirlerimi bozuyorsun!

– Sinirleri bozuk olan benim bir kere!

Canavarın sesi de nefesi ve adımları kadar hızlıydı. Aslına bakarsanız cevap vermesi Alma'yı daha da huzursuz etmişti. Odada biri olduğu artık kesindi ve bu kişi onunla konuşuyordu. Alma hızla yerinden fırladı. Bu karanlığa daha fazla katlanamayacağına karar verdi ve odasının ışığını açtı.

İşte oradaydı. Canavarların kız mı erkek mi olduğu pek anlaşılmaz. Bazıları kız bazıları erkek olabilir. Sonuçta canavar canavardır ve önemli olan da bu. Alma'nın karşısında da böyle bir yaratık vardı işte.

Alma canavarı görünce onun bu kadar küçük olmasına şaşırdı. Boyu bir karışı geçmiyordu. Herkes korkunç canavarların kocaman olduğunu söyleyip durduğu için bu görüntü Alma'ya hiç mantıklı gelmedi. Ayrıca canavar pek tehlikeli görünmüyordu. Kocaman, pörtlek gözleri vardı. Endişeyle etrafa bakınıyordu.

İki pençesi, tuhaf ve yamuk bir bedeni vardı. El ve ayak tırnakları hiç durmadan bir şeyleri tırmalıyormuş gibi aşınmıştı. Artık odada koşturmayı bırakıp Alma'nın yatağının yanında

sakince durmasına rağmen ayak tırnaklarını sürekli yere vuruyordu.

— Sen bir canavar mısın? diye sordu Alma güçlükle yutkunarak.

— Evet, herkes benim öyle olduğumu düşünüyor.

— Affedersin?

— Evet, evet ben bir canavarım. Belli olmuyor mu? Bana bir baksana, canavar olmadığımı nasıl düşünebilirsin ki? Sence çok mu korkunç görünüyorum? Benden korkuyor musun? Benden korktuğuna eminim. Benden herkes korkar. Herkes benden nefret eder. Senin sinirlerin mi bozuk?

Alma, bu sözleri duyunca canavarın o sırada yaptığı gibi döşemeyi tırmalamak istedi.

— Sen benim sinirlerimi bozuyorsun.

— Tabii ki sinirlerini bozacağım! Ben sadece insanların sinirlerini nasıl bozacağımı bilirim. Bu hiç iyi bir şey değil ama çok şaşırtıcı bir şey de değil çünkü ben hiçbir zaman iyi şeyler yapmam. Ama ben senin sinirlerin zaten bozuk olduğu için buradayım. Neden sinirlerin bozuldu?

Alma düşündü. Canavar haklıydı. Alma'nın sinirleri o gelmeden önce bozulmuştu. Çünkü karanlıkta kalmıştı ve etrafta hiç ışık yoktu. Artık odadaki ışık açık olsa da içerisi hâlâ yeteri kadar aydınlık değildi.

— Karanlık olduğu için.

— Ayy anneciğim. Çok ama çok mu karanlık yoksa?

— Tamamen karanlık.

— Aa ne kötü! Ben karanlıkta kalmaktan hiç hoşlanmam.

— Sen de mi?

— Karanlıkta kalmayı kimse sevmez ki! Karanlıkta kalmak berbat bir şeydir! Karanlıkta kalırsan başına bir sürü kötü şey gelebilir! Örneğin, tamamen karanlıkta kalırsan sabah erkenden gitmen gereken önemli bir yere geç kalabilirsin.

— Ne saçma! Çalar saat diye bir şey var. Bu, karanlıkta kaldığında başına gelecek kötü şeylerden biri değil.

— Aa, öyle mi akıllım? Ya çalar saatin bozulursa? Fazladan bir çalar saatin var mı?

Alma duraksadı. Canavar haklıydı. Gerçekten de ikinci bir çalar saati yoktu.

— Annem uyuyakalmama izin vermez ki.

— Peki annenin birden fazla çalar saati var mı?

Alma sessiz kaldı. Aslında bu sorunun cevabını bilmiyordu. Büyük ihtimalle annesinin fazladan çalar saati yoktu. Alma'nın şüpheye düştüğünü gören canavar gülümsüyor gibiydi.

— Bir yere geç kalırsan seni bekleyen kişi çok öfkelenebilir! diye devam etti canavar.

— Ama böyle bir durumda özür dileyebilirsin ve o kişi de seni affeder bence.

— Aa, öyle mi akıllım? dedi canavar yeniden. — Yoksa sen sık sık özür dilemek zorunda mı kalıyorsun?

Alma bir kez daha duraksadı.

— Bazen.

— Çok sık özür diliyorsan hata yapıyorsun demektir. Ne kadar özür dilediğinin bir önemi yok, hiç kimse sürekli hata yapan birini sevmez! Kısacası, karanlıkta kaldığında çalar saat bozuk olduğu için bir yere gecikebilirsin. Böyle bir durumda özür dilemek zorunda kalırsın ama belki de hiç kimse seni affetmek istemez çünkü insanlar hata yapan kişilerden sıkılırlar ve geç kalmak bir hatadır. Yaptığın tek hata bu mu peki?

Alma canavarın hiç durmadan döşemeyi tırmaladığı gibi, olduğu yerde huzursuzca kıpırdanmaya başladı.

— Susuyorsun çünkü hata yaptığın tek konu bu değil. Belli ki birileri bir şey için sana kızmış. Bu bana da hep oluyor! Zaten bu yüzden gerginim ya. Şu anda birilerinin benim hakkımda kötü şeyler düşündüklerinden eminim.

— Ama ben insanların benim hakkında kötü şeyler düşündüğünü düşünmüyorum ki.

— Sahiden mi?

Canavar duyduklarına inanamıyormuş gibi gözüküyordu. Onun bu sözleri inandırıcı bulmaması Alma'yı da şüpheye düşürdü. Belki de öyleydi. Belki bazen bu oluyordu. Belki onun hakkında çok kötü şeyler düşünen birileri vardı. Belki de Alma çok kötü şeyler yapmıştı.

Belki.

Alma soruya cevap vermedi çünkü yalan söylemenin yanlış bir şey olduğunu biliyordu ve yanlış bir şey yapmak istemiyordu. Yanlış bir şey yapmazsa özür dilemek zorunda kalmazdı ve böylece insanlar, canavarın söylediği gibi, sürekli özür dilediği için ondan sıkılmazdı.

Canavar haklıydı. Sürekli özür dilenmesi diğer insanların sinirini bozabilirdi. Birileri bunu sürekli yaptığı için ondan hoşlanmayabilirdi.

Birileri o sırada onun hakkında çok kötü şeyler düşünüyor olmalıydı.

Alma o anda canavarı çok iyi anlamaya başladı çünkü onunla aynı şeyi hissediyordu. Hatta solukları bile artık bu yaratığın soluklarına benziyordu. Hiç koşmamış olmasına rağmen nefes nefese kalmış gibiydi.

– Ne yapman gerektiğini biliyor musun? dedi canavar. – Git yat. Ben de yatacağım. Yani uyumayı deneyeceğim. Bazen çok gergin olduğum için uyuyamıyorum. Ama deneyeceğim. Belki aynı anda denersek başarabiliriz.

– Sen burada mı kalacaksın?

– Senin için sorun olmazsa. Yani benden nefret etmiyorsan.

Alma canavardan hiç hoşlanmamıştı. Ama onu odasından nasıl kovacağını da bilmiyordu.

– Yoo, sorun olmaz. Kalabilirsin. Nerede uyuyacaksın peki?

– Her zamanki yerimde.

– Senin yerin neresi ki?

– Senin olduğun yere yakın bir yer. Şurası, yatağın altı. Diğerleri de orada zaten.

Alma yine nefes alamadığını hissetti. Yatağın altına baktı. Işık açık olsa bile karanlık, yatağın altında toplanıyor gibiydi. Fısıltılar duyuyormuş gibi geldi. Birkaç gölgenin hareket ettiğinden neredeyse emindi.

– Orada çok canavar var mı? Yatağımın altında?

— Evet, çok var.

— Onlar da dışarı çıkıyor mu?

Canavar da yatağa baktı. Yatağın altındakilerle bir şekilde konuşuyordu sanki.

— Hayır, bugün çıkmayacaklar, dedi. — Bugün sadece ben çıktım. Her zaman hepimiz çıkmıyoruz. Yani aynı anda. Bazen bazıları çıkıyor, bazen diğerleri. Merak etme, yakında onları tanıyacaksın.

Alma canavarlarla tanışmak isteyip istemediğinden pek emin değildi. Aslında onu bu canavar kadar huzursuz edeceklerse bunu kesinlikle istemiyordu.

— Ama bana zarar vermeyeceksiniz, değil mi?

Canavarın zaten kocaman olan gözleri iyice açıldı.

— Biz kimseye zarar vermeyiz! Sadece orada duruyoruz. Aslında biz seni korumak için buradayız.

— Neyden korumak için?

— Dünyadan.

— Dünya bana zarar mı verecek?

— Dünya her zaman zarar verir. Ama biz kendini koruyabilmen için seni uyarıp olan bitenin farkına varmanı sağlarız. Ben seni karanlıkta kalırsan neler olabileceği konusunda uyarıp çalar saatin bozulursa gecikeceğini ve çok özür dileyeceğini söylemedim mi? Sana bir uyarım daha var. Dünyaya güvenme. Canavarlara güven ve onların söylediklerine kulak ver. Biz işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliriz.

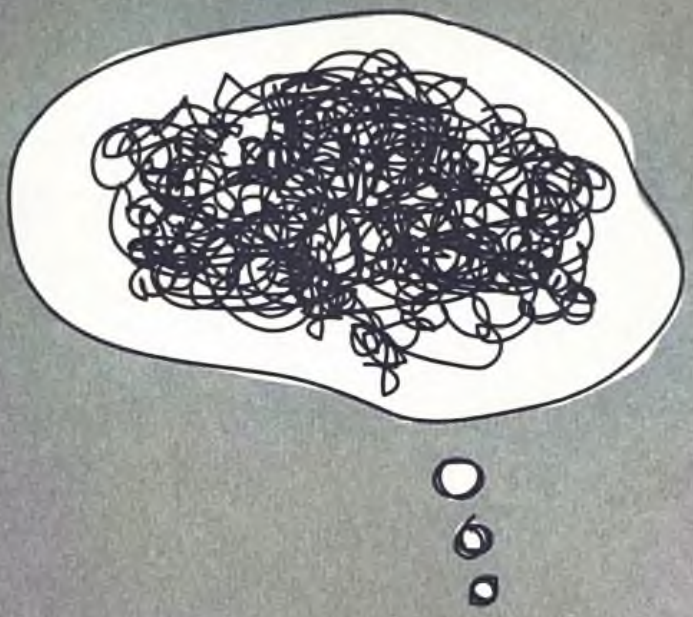
Alma başını sallayarak onayladı. Canavarın huzursuz adımlarla hızla yatağa doğru ilerleyişini izledi. Yaratık yürürken etrafına bakıyor, o sırada odada olmayan bir şey peşinden gelip az önce bahsettiği gibi ona zarar verecekmiş gibi davranıyordu. Alma canavarı takip etti. Yatağına yattı ve canavarın yatağının altına saklanışını izledi.

Alma ışığı kapadı ama bir kez daha tamamen karanlıkta kalmaya cesaret edemedi. Bu yüzden biraz düşünüp komodinin üzerindeki ışığı açık bırakmaya karar verdi. Daha önceden olduğu gibi yeteri kadar aydınlık olmadığını düşündü. Güneşin sıcaklığını özlemişti. Lambanın ışığıyla biraz azalmış olsa da karanlık hâlâ oradaydı.

Alma canavarın o gece uyuyup uyumadığını hiç bilmiyordu. Ama kendisi uyumakta çok zorlandı.

Sır.

Ertesi gün, Alma olanları birilerine anlatmayı düşündü. Ama konuşmayı, yatağının altında toplanan karanlıktan ve orada yaşayan yaratıklardan bahsetmeyi düşündüğü anda önceki gece karşılaştığı canavar birden karşısına çıkıyordu.

– Sana inanmazlar ve bir aptal gibi görünürsün.

Alma buna pek inanmadı. Derse girmeden önce okulun bahçesinde arkadaşlarıyla beraberdi ve canavar birdenbire yanında belirmiş, bacağına yapışmıştı. Alma arkadaşlarına baktı. Hiçbiri olanların farkında değildi. Sohbete dalmışlardı.

Canavarı görmüyorlardı.

Zil çalınca hepsi yanından uzaklaşmaya başladı. Alma da oradan gitmek istiyordu ama yerinden kıpırdayamıyordu ve kendini çok huzursuz hissediyordu. Bir adım bile atmamış olmasına rağmen ciğerlerinin koşmuş gibi yorulduğunu hissediyordu. Nefes almayı unutmuştu sanki.

Arkadaşları arkaya bakıp onun gelmediğini fark etmelerine rağmen yanından uzaklaşıyorlardı.

— Ne oluyor? diye sordu María.

— Kendini kötü mü hissediyorsun? diye sordu Paula.

Alma kendini kötü hissetmiyordu. En azından hiçbir yeri ağrımıyordu. Bu yüzden kafasını sağa sola salladı.

Arkadaşları kendi aralarında bir şeyler söyleyip gülmeye başladılar. Alma ağlamak istiyordu. Yoksa ona mı gülüyorlardı? Canavarı görebilselerdi ona gülmezlerdi.

— Senin yalan söylediğini, ilgi çekmeye çalıştığını, deli olduğunu düşünürler ya da bunu söyleyerek onları korkutursun. Yalancıları, delileri, canavarları ya da canavarlarla konuşanları hiç kimse sevmez. Bizi gördüğünü öğrenirlerse seni yalnız bırakırlar, diye fısıldadı canavar. Sırtına tırmanıp omzuna oturmuştu.

Alma olanları anlatmaktan, gördüklerini söyleyip arkadaşlarından yardım istemekten vazgeçti.

Canavarın sözlerine cevap vermedi. Söylediklerinin doğru olduğuna hemen inanmıştı.

— İyi olduğundan emin misin? diye sordu Adela. Her şeyin yolunda olduğuna pek ikna olmamış gibiydi.

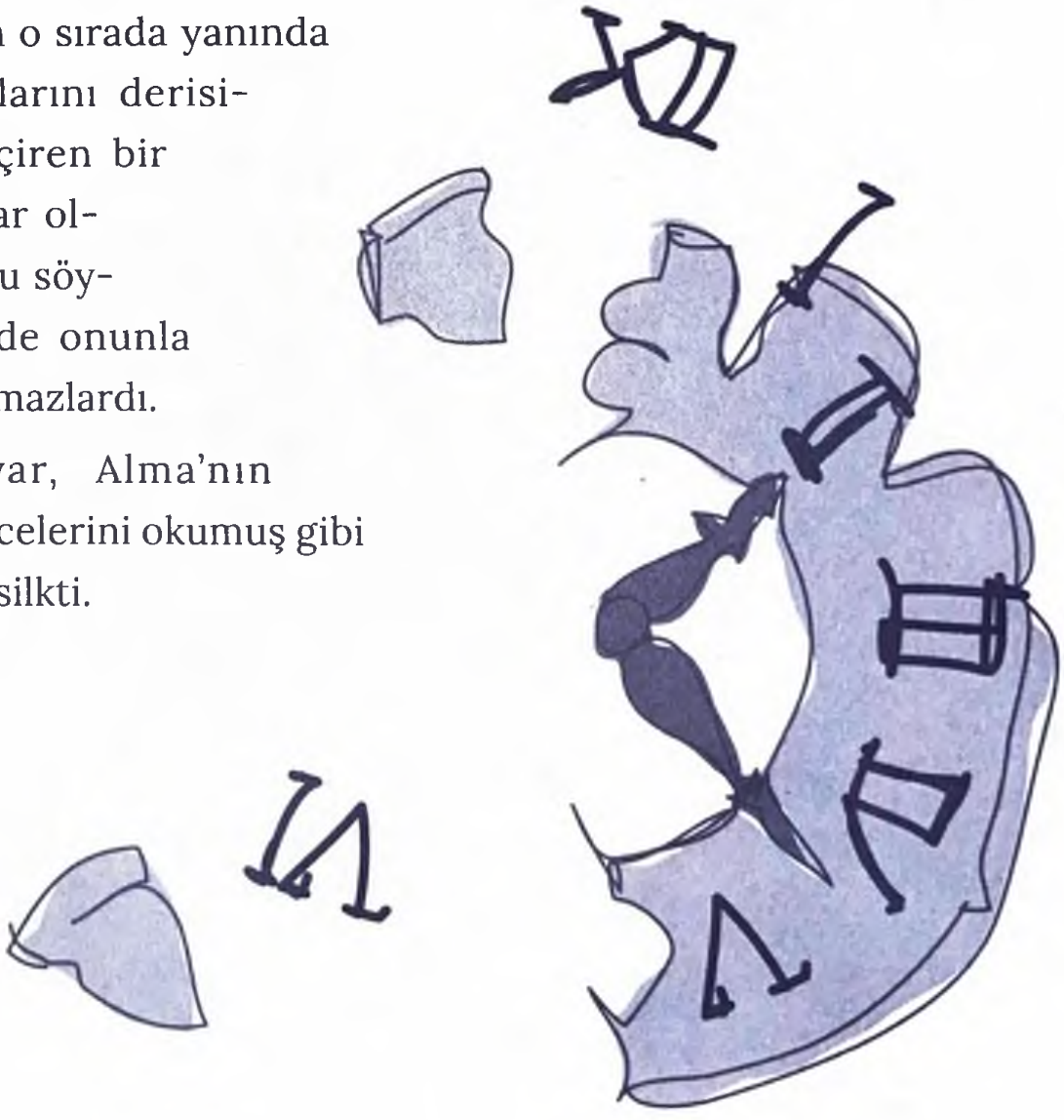
Bir süre sonra okul binasından el sallayıp onları içeri çağıran öğretmenlerden birini gördüler.

– Hadi, geç kalacağız!

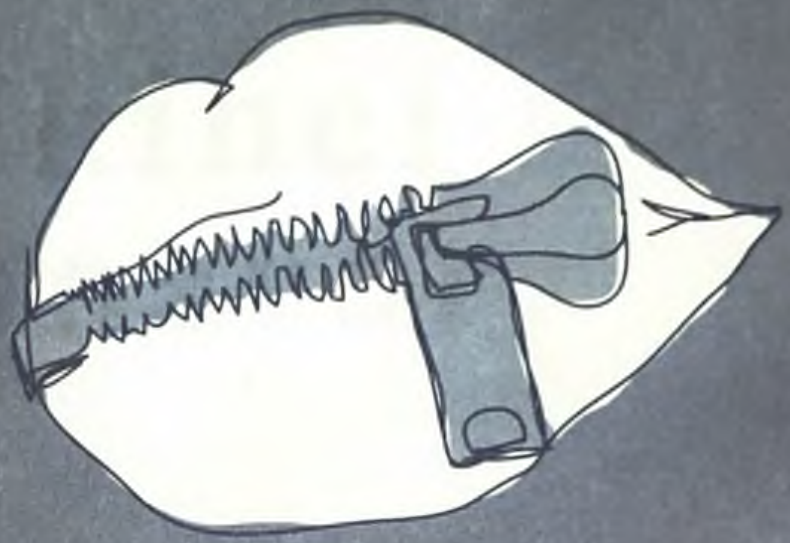
Canavar haklıydı. Geç kalacaklardı ve o sabah çalar saat çalmadan gözlerini açmış olmasına rağmen geç kalmaları Alma'nın suçu olacaktı. Geç kalacaklardı, belki de öğretmen onlara ceza verecekti, arkadaşları ondan nefret edecek ve onunla bir daha konuşmak istemeyeceklerdi.

Onlara o sırada yanında tırnaklarını derisine geçiren bir canavar olduğunu söylerse de onunla konuşmazlardı.

Canavar, Alma'nın düşüncelerini okumuş gibi omuz silkti.

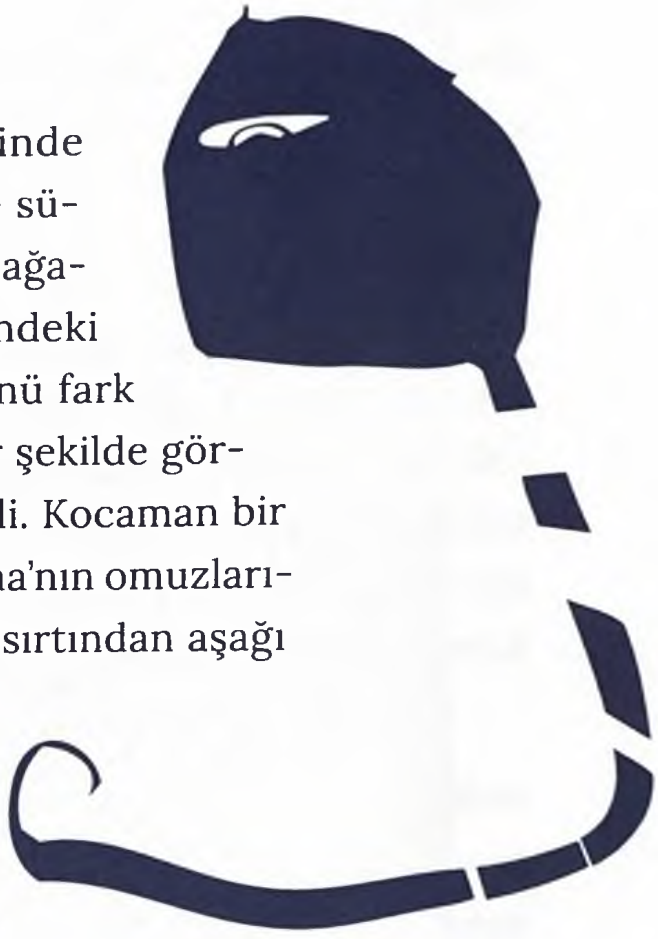
— Bunun bir sır olması gerekiyor.

Alma canavarla
aynı fikirdeydi.

İkinci canavar.

Alma ikinci canavarın tam olarak ne zaman ortaya çıktığını bilmiyordu. O sabah evden ayrılırken orada olmadığından emindi. Üzerinde sadece sırtındaki çantanın ağırlığı vardı ve birinci canavar günlerdir ortalarda yoktu. Ama öğle vaktinde Alma üzerindeki ağırlığın iki kat, belki de yüz, hatta bin kat arttığını hissetmeye başladı.

Öğleden sonra dersler bittiğinde yorgunluktan ayaklarını sürüye sürüye eve döndüğü sırada bir mağazanın önünden geçerken vitrindeki yansımasının farklı gözüktüğünü fark etti. Bir an durunca onu net bir şekilde gördü. Canavar başının üzerindeydi. Kocaman bir kedi gibi uzanmıştı. Vücudu Alma'nın omuzlarına kadar yayılmıştı ve kuyruğu sırtından aşağı sarkıyordu.

İkinci canavar çok büyüktü ve en az bir ton ağırlığındaydı.

Alma bu canavarın da diğer canavar gibi yatağının altından çıktığından emindi.

— İn oradan! diye fısıldadı. Kendi kendine konuşmanın dışarıdan pek iyi gözükmeyeceğini biliyordu ama canavarı kovmak zorundaydı. — Çok ağırsın!

Yaratık yerinden kıpırdamadı. Çok ama çok yorgunmuş gibi gözlerini kapalı tutmaya devam etti. Üstüne ölü toprağı serpilmişti sanki. Alma canavarın uyuduğunu, onu fısıltıyla uyandıramayacağını düşündü ve onu üzerinden atmaya çalıştı. Onu itip sarsıyordu ama canavar üzerine yapışmış gibiydi.

Alma ve canavar birbirlerine o kadar yakındı ki ikisinin vücudu eriyip birleşmiş gibi görünüyordu. Bu yüzden Alma eve gitmenin daha iyi olacağına karar verdi. Böylece canavarla mücadele ederken onu kimse görmeyecekti. Acele etmeye çalışıyordu ama canavarın ağırlığıyla adım atması çok zor oluyordu. Alma sonunda eve ulaştı ve kapıdan girer girmez kendini koltuğa bıraktı.

Belki o sırada canavarın da Alma'nın başından kayıp yere düştüğünü sanacaksınız ama hiç de öyle olmadı. Canavar esnedi (ya da Alma'ya esniyormuş gibi geldi) ve Alma'nın karnına doğru kaydı. Oranın çok daha rahat olduğuna karar vermiş gibiydi. Ağırlığı hâlâ fazla ve dayanılmaz olsa da Alma'yı ısıtmış, ona tatlı bir uyuşukluk vermişti.

Canavar uykuya dalıp kedinin mırlamasını andıran bir sesle yavaş yavaş horlamaya başlayınca Alma elini canavarın siyah tüylerine götürdü. Parmakları karanlığın içine dalıyormuş gibi tüylerine gömüldü. Canavarın tüyleri Alma'nın parmaklarını yutuyordu sanki.

Alma farkında değildi ama...

o da gözlerini
kapatıp uykuya
dalmak üzereydi.

Canavarlar
birbirleriyle
geçinemez.

İkinci canavar, kıyafetlerine bulaşan bir leke gibi Alma'ya yapışmıştı. Alma yatıp uyurken canavar da hiçbir şeyi umursamadan göğsüne ya da karnına yığılıp kalıyordu. Yürürken boynuna dolanıyor ya da omzuna asılıyordu. Alma günün sonunda (hatta bazen günün daha erken saatlerinde, örneğin yeni uyandığında) canavarı taşıdığı için yorgun düşüyordu.

Yaratık üzerine yapıştıkça Alma için her zamanki şeyleri yapmak zorlaşıyordu. Aslında Alma canavarın gün geçtikçe daha da büyüyüp ağırlaştığını, tembelleştiğini hissediyordu ve canavarı en son ne zaman üzerinde taşımadığını hatırlamıyordu. Yine de bu canavarı birinci canavardan daha çok seviyordu. Bu canavar ona zarar vermiyordu. Konuşmadığı için onu görmezden gelmek daha kolaydı. Canavarın verdiği yorgunluk da hoşuna gidiyordu. Sonuçta, uyumak istemenin ne zararı olabilirdi ki?

Zaten Alma istese de bu canavardan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Tıpkı birinci canavardan nasıl kurtulacağını bilmediği gibi. Canavarlar istedikleri gibi davranıyorlardı. İstedikleri zaman gelip istedikleri zaman kayboluyorlardı. Alma olanları kontrol edemiyordu ve bu durum onu daha da huzursuz ediyordu. Bir keresinde ikinci canavarın sözünü dinleyip normalde uyuması gerektiğinden daha fazla uyuyunca evde yapması gereken işler ve ödevler birikmişti. Bunun üzerine birinci canavar ortaya çıkmıştı. Alma o güne kadar iki canavarı birlikte görmemişti.

Birinci canavarla ikinci canavarın birbirleriyle anlaşamadıkları daha ilk dakikadan belli olmuştu.

— Onu rahat bırak, zamanını boşa harcıyorsun!

dedi Bir öfkeyle.

Alma canavarları karşısına çıktıkları sıraya göre isimlendirmeye karar vermişti çünkü canavarlar isimlerinin olmadığını söylemişti. Zaten isimlerinin olması ne işe yarayacaktı ki? Canavarlardan kimseye bahsedemeyecekti çünkü canavarların varlığı bir sırdı. Bu yüzden onlara isim vermesi aslında gereksizdi.

İki, Bir'in karşısında mırıldanıp sızlanmaktan başka bir şey yapmıyordu. İki gelince Bir biraz küçülmüştü ama hâlâ Alma'dan ayrılmıyordu.

— Tartışmayın,

dedi Alma. Uykusu birden biraz açılmıştı.

— Yapacak işlerin var ve bu ağır şey seni rahatsız ettiği için onları yapamıyorsun!

— Daha sonra yaparım, ona bağırma.

— Şimdiye kadar kaç kez "sonra yaparım" dedin, hı akıllım?

Alma, yorgunluğundan çok endişelerini hissetmeye başlamıştı. İki de o anda olup bitene inanamıyormuş gibi gözlerini açmıştı. Bir, gitgide büyüyüp kocaman olurken İki hiç durmadan küçülüyordu.

Alma İki için üzülüyordu. O iyi bir canavardı. İki, Alma'yı çok yorsa da sadece onun uyuyup dinlenmesini istiyordu. İki, Bir'den daha iyi bir canavardı. En azından İki'yi yanında taşımak daha kolaydı çünkü o hiç konuşmuyor, sürekli hata yaptığını söyleyip Alma'nın kulağına bir şeyler fısıldamıyor, dikkatli olmazsa başına gelecek kötü şeylerden bahsedip durmuyordu.

Yine de Bir haklıydı. Alma yapması gereken şeyleri yapmıyor, odasını toplayıp ödevlerini bitirmiyordu. Ayrıca bulaşıkları yıkama sırası da ondaydı. Kısacası Alma, Bir'in haklı olduğunu biliyordu (zaten Bir her zaman haklıydı) ve bu durum onu daha da endişelendiriyordu.

İki, neredeyse gözle görülmeyecek kadar minik bir varlığa dönüşürken Bir bütün odayı dolduracak kadar büyümüştü.

— Hadi iş başına, tembel!

Alma hızla yerinden kalktı. Aslında sadece ayağa kalkmıştı ama beden dersinden yeni çıkmış gibi nefes nefese kalmıştı.

O gece oda, sadece komodinin üzerindeki ışıkla aydınlanıyordu. Alma tavana bakıp yatağın atından gelen fısıltıları dinledi. Ne dediklerini anlamaya çalışıyordu ama aslında canavarlar kendi aralarında konuşmuyordu. Yatağın altından ağlama sesine benzer bir ses, çok hafif bir hırıltı geliyordu. Alma, Bir'in hiç durmadan mırıldandığını duyuyordu...

O kadar farklılardı ki hepsinin yatağın altında aynı yerde yaşadığını düşünmek imkânsızdı. Yine de onlar Alma'yı takip eden karanlığın bir parçasıydı.

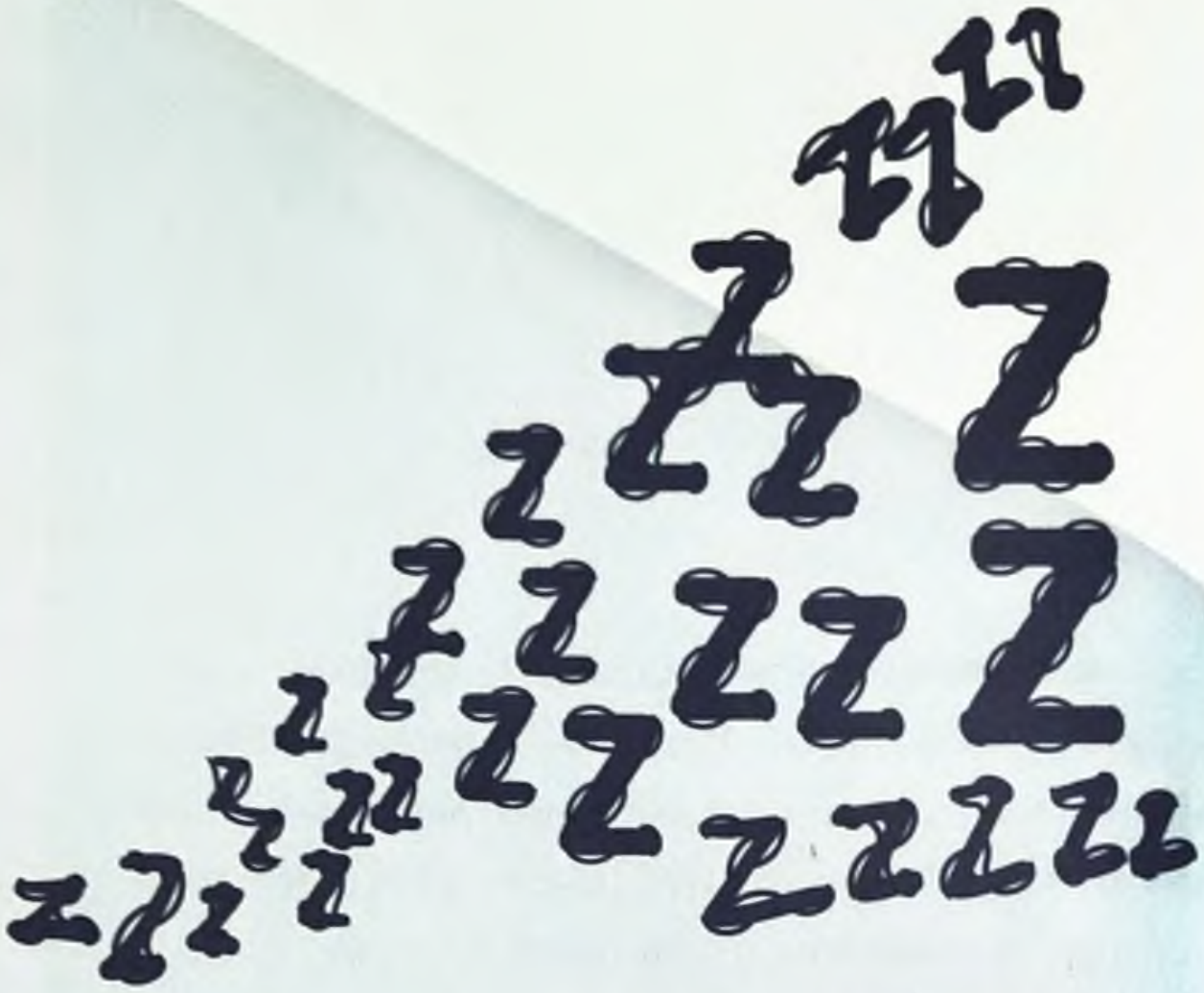

Üçüncü canavar.

Üçüncü canavar, Alma'nın odasındaki sesleri dikkatle dinlediği o gece ortaya çıktı. Alma tavana baktığı için ilk başta Üç'ün orada olduğunu fark etmemişti. Ama kısa bir süre sonra, biraz daha sakinleştiğini hissedip uyumak için yana döndüğünde canavarın yanında olduğunu gördü.

Üç, bir baykuştu. En azından baykuşa çok benziyordu. Sarı gözleri, odada yanan başka bir ışık gibiydi. Çok rahatsız edici ve aşırı derecede parlak olduğu için insanı bir türlü uyutmayan ışıklara benziyordu. Alma ona bakınca canavar kafasını çevirdi. Kanatlarını çırparak selam verdi ama gagasını açıp tek kelime bile etmedi.

Sadece Alma'ya bakıyordu.

— Uyumak istiyorum, dedi Alma. Gitmesini istediğini anlatmaya çalışıyordu.

Canavar cevap vermedi.

Ona bakmaya devam ediyordu.

Alma biraz kızıp homurdandı. Sırtını canavara döndü ama bir şekilde varlığını hâlâ hissediyordu. Canavarın her şeyi aydınlatan gözlerini hissediyordu.

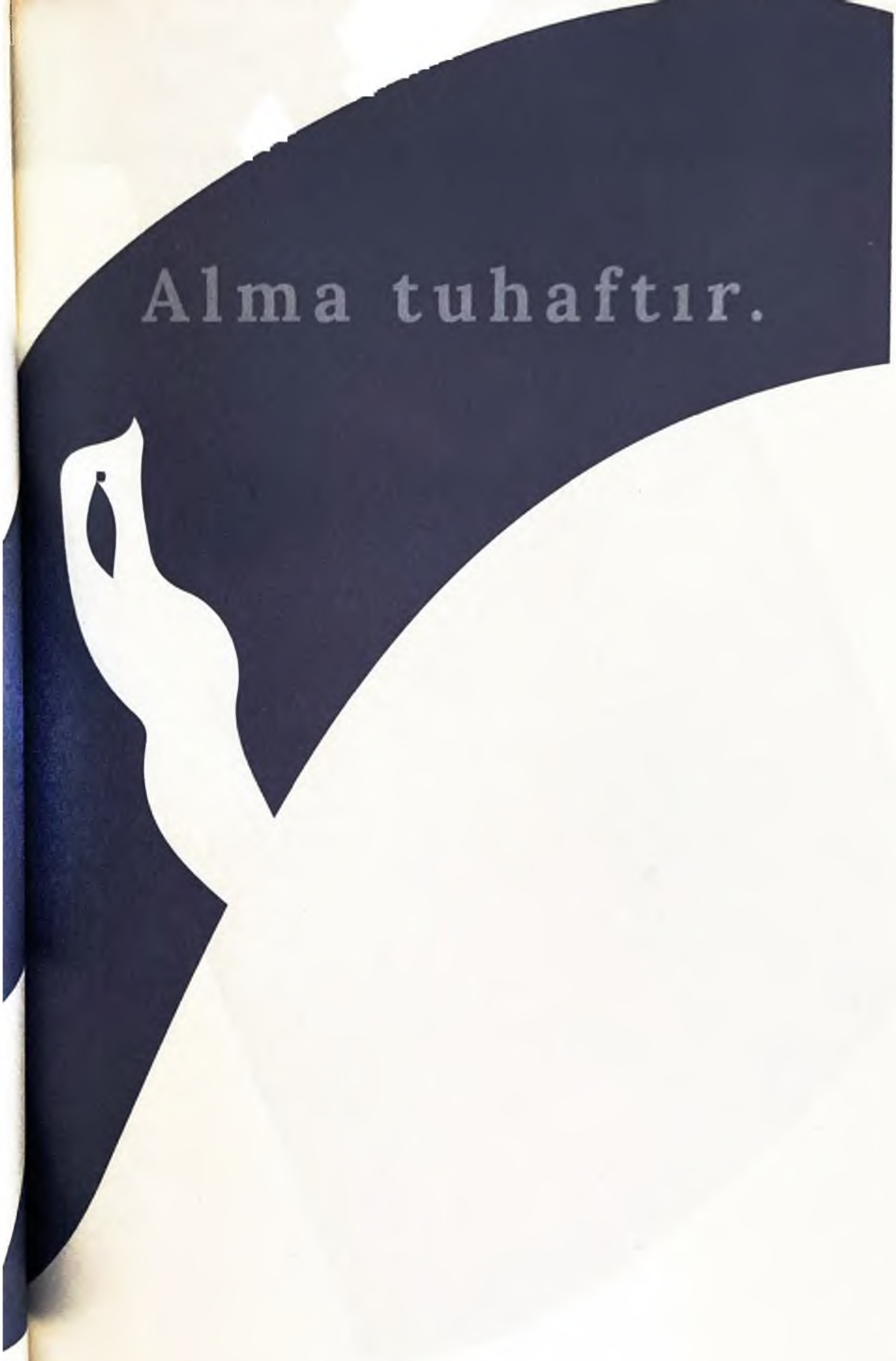
Alma çok istese de uyuyamayacaktı. Hatta sadece uykusuyla bile onu yoran İki'nin çok yakından gelen horultusunun sesini duyuyordu. Ama ne kadar yorgun olursa olsun uykuya dalmanın çok zor olacağını biliyordu.

Alma iki saat boyunca yatağında dönüp durduktan sonra Üç ortadan kayboldu.

Alma ancak o zaman uykuya dalabildi.

Alma tuhaftır.

Bunu ona ilk kez annesi söylemişti:
"Tuhafsın."

Sonra arkadaşları söyledi:
"Tuhafsın."

Sonra öğretmenleri de söyledi:
"Tuhafsın."

Alma hayır dedi. Sadece bazen birazcık yorgun oluyordu. Bazen de birazcık gergin. Ya da uykusunu alamamış oluyordu. Bunların bir gün geçeceğini düşünüyordu. Ayrıca gerçekten tuhaf biriyse bile bunun nedeni canavarları görmesiydi ve Alma onların zaman içinde ortadan kaybolacağını umuyordu. Onlardan kimseye bahsedemezdi. Canavarları gören insanlar tuhaf değildir; farklıdır.

Alma tuhaf biri olmak istemiyordu

İşte Alma da bu yüzden yalan söylemeye başladı. Sınıfta öğretmenlerinin sesi uykusunu getirmesine rağmen onları dikkatle dinliyormuş gibi yaptı. Ödevlerini nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi davranıyordu ama aslında Bir odada koşturup dururken ve İki kucağında yatarken ödevlerini yapmak çok uzun sürüyordu. Sabahları yatağından kalkması da çok zor oluyordu çünkü Üç, büyük, yuvarlak ve parlak gözleriyle onu sabaha kadar uyutmuyordu. Alma içinden gelmese bile gülümsemeyi de öğrenmişti. Bütün bunları kimselere bir şey anlatmadan kendine saklamayı da öğrenmişti çünkü bunlar -varlıkları da bir sır olan- canavarlarla arasında kalması gereken sırlardı. Işığını nasıl geri getireceğini bilmiyordu ve hiç kimse ışığını kaybettiğini anlamasın diye ona doğum gününde hediye ettikleri ve gökkuşağının bütün renklerini yansıtan pırıltılı ceketini üzerinden hiç çıkarmıyordu.

— Neyin var?

diye sordu babası bir akşam. Alma spagettisinden iki lokma aldıktan sonra tabağındakilerle oynamaya başlamıştı.

— Hasta mısın yoksa?

Alma, o sırada pençeleriyle mutfak masasının ayaklarını sıkıca tutan Bir'e baktı ama sonra başını sağa sola salladı. Birkaç gün önce arkadaşları ona aynı soruyu sorduğunda da başını böyle sallamıştı.

— Hayır, ben iyiyim.

Bir, Alma'nın omzuna atlayıp kulağına hafifçe bir şeyler fısıldadı ve Alma bir kez daha canavarın haklı olduğunu düşündü. Gerçekten de yalan söylemek tuhaf biri olmaktan daha iyiydi.

Dördüncü canavar.

Dördüncü canavar, Alma'nın gerçekten sevdiği ilk canavardı. Her şeyden önce, sivri tırnakları ve yamuk gövdesi olan bu canavar Bir gibi korkutucu değildi. Dört'ün üzerinde bir sürü renkli halka vardı. Uzun, komik kuyruğuyla ve uzun gövdesiyle pelüş oyuncaklara benziyordu. Aslında Alma'nın şu ana kadar tanıdığı canavarların en renklisiydi. Üstelik bu halkalar parlak ve ışıltılıydı.

Canavar, her zamanki gibi uyuklayan İki'nin arkasında belirmişti.

— Ayy ne sıkıcı şey, değil mi?

Alma Dört'e baktı. Canavarın kusursuz dişleri, yüzündeki kocaman gülümsemeyle açığa çıkmıştı. Ağzı, ışığı hiç sönmeyen yeni ay gibi görünüyordu. Alma, arkasında sakince onu takip eden kuyruğunun büyüleyici bir görüntüsü olduğunu düşündü.

— Hep uyuyor, diyerek Dört'ü onayladı.

— Uyumak gerçekten zaman kaybıdır.

Alma ofladı.

— Üç de böyle düşünüyor.

— Üç mü? diye sordu Dört.

Düşünceli görünüyordu. — Aa, tamam kimden bahsettiğini anladım şimdi. Ama o hiçbir şey yapmaz ki. Yani hem uyumaz hem de vaktini değerlendirmez. Oysa sen vaktini değerlendirebilirsin.

— Ama ben yorgunum. Çünkü o hep burada, diye sızlandı Alma İki'yi işaret ederek.

— Aa, ama yorgunken de yapabileceğin birçok şey var. Örneğin, pencereden dışarıya bakabilirsin. Bugün bulutlar ne kadar güzel, öyle değil mi? Nasıl şekilleri var baksana.

Alma odasının penceresinden bulutları seyretmenin ne işe yarayacağını pek anlayamadı ama Dört dikkatini çekince dışarıya bakmadan edemedi. Pencerenin önünde durup pamuk gibi gözüken noktalara bakarak bulutların neye benzediklerini tahmin etmeye başladı. Bulutlardan birinin bir tavşan şeklinde olduğundan emindi. Yoksa bir timsah mıydı? Aslında daha çok bal kabağına benziyordu...

— Ayy şunu gördün mü?

Alma dönüp Dört'e baktı. Dört artık pencereden dışarı bakmıyordu. O sırada açık olan bilgisayarın monitörüne bakıyor, dikkatle bir şey okuyordu. Dört, bir kez daha Alma'nın dikkatini çekmişti. Alma ekranda ne olduğunu yakından görmek için canavarın yanına geldi. Ekranda Alma'nın çok sevdiği bir diziyle ilgili haberler vardı. Alma yazıyı okumayı bitirince Dört bu defa sayfanın kenarındaki başka bir haberi işaret etti. Sonra bir başka yazıyı ve sonra bir başka yazıyı gösterdi.

— Aa, resim mi yapıyorsun? Biraz resim yapmaya ne dersin?

Alma bir kez daha Dört'ün işaret ettiği yere baktı. Dört, o gün tarih dersinde dikkati dağıldığı için ders kitabının sayfalarının kenarlarına çizdiği karalamaları gösteriyordu. Alma o sırada kitabın bu sayfasının çalışması gereken sayfa olduğunu hatırladı.

— Ders çalışmam gerekiyor.

— Aa, tabii tabii. Affedersin, affedersin. Sen çalış. Çalışmak iyidir.

Alma ders çalışmayı denedi ama on dakika sonra kitaptaki kralların ve önemli insanların resimlerine bıyık çizmeye başladı. Sonra Dört'ün söylediği gibi sayfanın kenarlarına çizgiler çizmeye devam etti. Bu çizgiler gerçek resimlere dönüşeceği sırada, yani Alma odaklanıp güzel bir şeyler çizmeye çalışırken Dört yeniden pencereden dışarı baktı. Alma da dışarı baktı. Sonra Dört, bilgisayara baktı ve Alma da bilgisayara baktı. Sonra Dört'ün karnı acıktığı için odadan çıkıp mutfağa gitti. Alma da aynısını yaptı.

Alma Dört'ü sevmişti çünkü onunla bir sürü şey yapıyordu.

Gün bitip yatağına uzandığında Üç yine uyumasına engel oldu ve Alma o sırada yapması gereken hiçbir şeyi yapmadığını fark etti.

Hiç sessiz değil.

Canavarlar artık Alma'yla daha fazla zaman geçirmeye başlamışlardı. Alma bazen uyandığında yalnız oluyordu. Böyle zamanlarda canavarların ortalarda olmadığını düşünüyordu ama canavarlar hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkıyordu. Etrafındaki insanlar onları göremiyordu tabii, ama Alma olanları elinden geldiğince gizlemesine rağmen herkes bir şeylerin yolunda olmadığının farkındaydı.

Alma'nın hayatı değişmeye başlamıştı.

Annesi sürekli odasını toplaması gerektiğini söylese de Alma görevlerini yerine getirmiyordu. Arkadaşları endişelenip sorunun ne olduğunu sordukları hâlde etrafındaki insanlara cevap vermiyordu. Aslında bunları farkında olmadan yapıyordu çünkü etrafında insanlar olduğunda Bir onu korkutuyordu. İki'yi üzerinde taşımak onu çok yorup iki kat daha fazla uykusunu getiriyordu. Üç, parlak gözleriyle onu bütün gece uyutmuyordu. Dört ise dikkatini dağıtıyor, Alma'ya yapması gereken önemli şeyleri unutturuyor ya da aslında birkaç dakikada bitebilecek bir işi bitirmesi için bütün vaktini boşa harcamasına neden oluyordu.

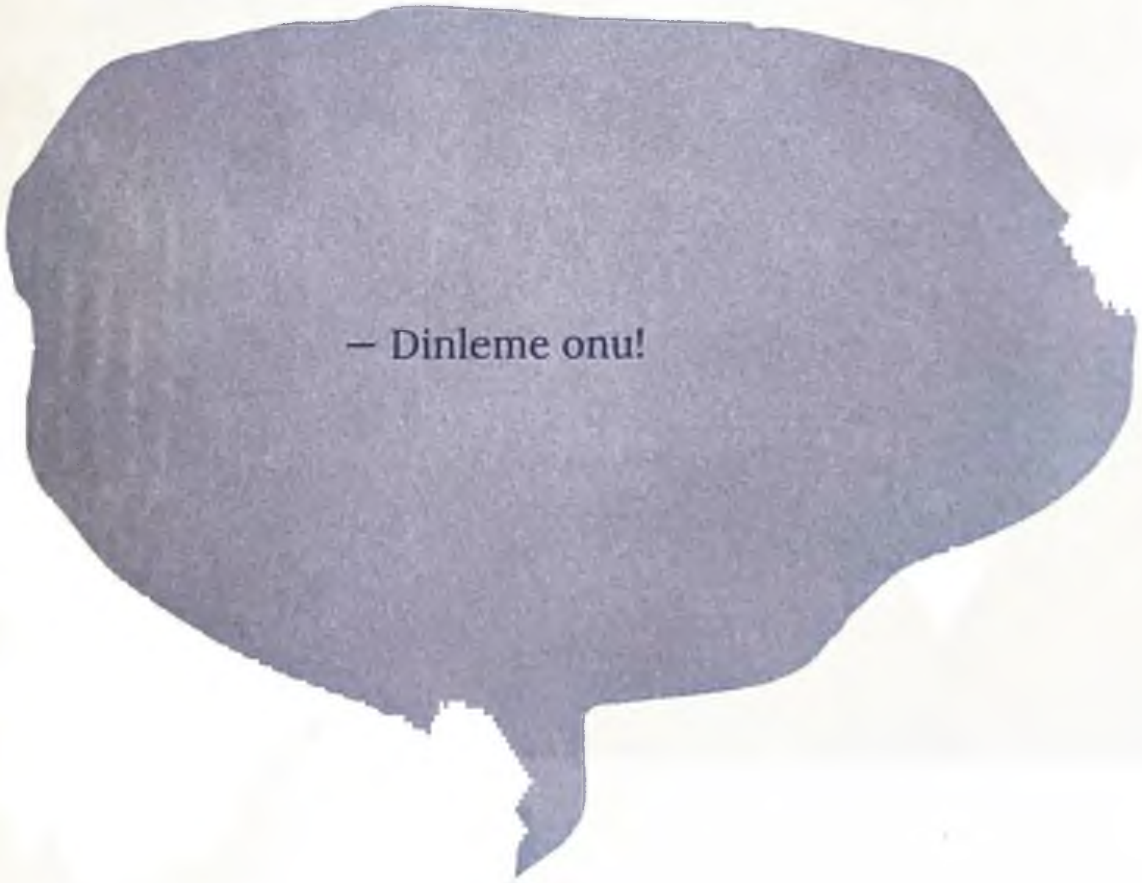
Bazen yanında aynı anda farklı canavarlar oluyordu. Bazıları kendi aralarında anlaşıyorlardı ya da İki ve Üç gibi hep sessiz kalarak birbirlerine katlanıyorlardı. Ama bazen de İki ve Bir'in karşılaştıklarında yaptıkları gibi, birbirlerine bağırıp çağırıyorlardı. Aslında Bir, her zaman öfkeliydi. Diğerlerine katlanamıyormuş gibiydi. Bir keresinde Bir, çalışma masasının kenarında oturup hiç durmadan huzursuzca kıpırdattığı pençeleriyle masayı tırmalıyordu. O sırada Dört, Alma'nın çalışmak zorunda olduğu kitabın sayfalarında gezinmeye başladı. Gözünün önünde dolaşıp renkleriyle Alma'nın dikkatini çekiyordu. Bunu gören Bir birden ayağa kalktı.

– Şimdi ne yapmak çok eğlenceli olurdu, biliyor musun? Çıkıp şöyle bir dolaşmak. Çok güzel bir gün, dedi Dört.

– Biraz ara verebilirsin. Ne zamandır çalışıyorsun? Yirmi dakika oldu mu?

Dört'ün kuyruğu mutlu bir köpeğin kuyruğu gibi sağa sola sallanıyordu. Alma'nın aklına ister istemez evlerinin önündeki park geldi. İnsanlar bu parkta köpeklerini gezdirirdi. Alma da bazen izin isteyip bu köpeklerin başını okşardı.

Belki de çıkıp biraz yürüyüş yapmak o kadar da kötü bir fikir değildi.

— Okumak istediğin bir kitap yok muydu senin? Geçen hafta gösterime giren şu filmi görmek istemiyor muydun? diye devam etti Dört.

— Kötü notlar aldığında insanlara ne diyeceksin peki? diye sordu gitgide daha da öfkelenen Bir. — Aptal olduğunu düşünmelerini mi istiyorsun? Kötü bir öğrenci olduğunu düşünmelerini mi istiyorsun?

Alma nereye bakacağını bilemiyordu. Kalbi çok hızlı atmaya başlamıştı.

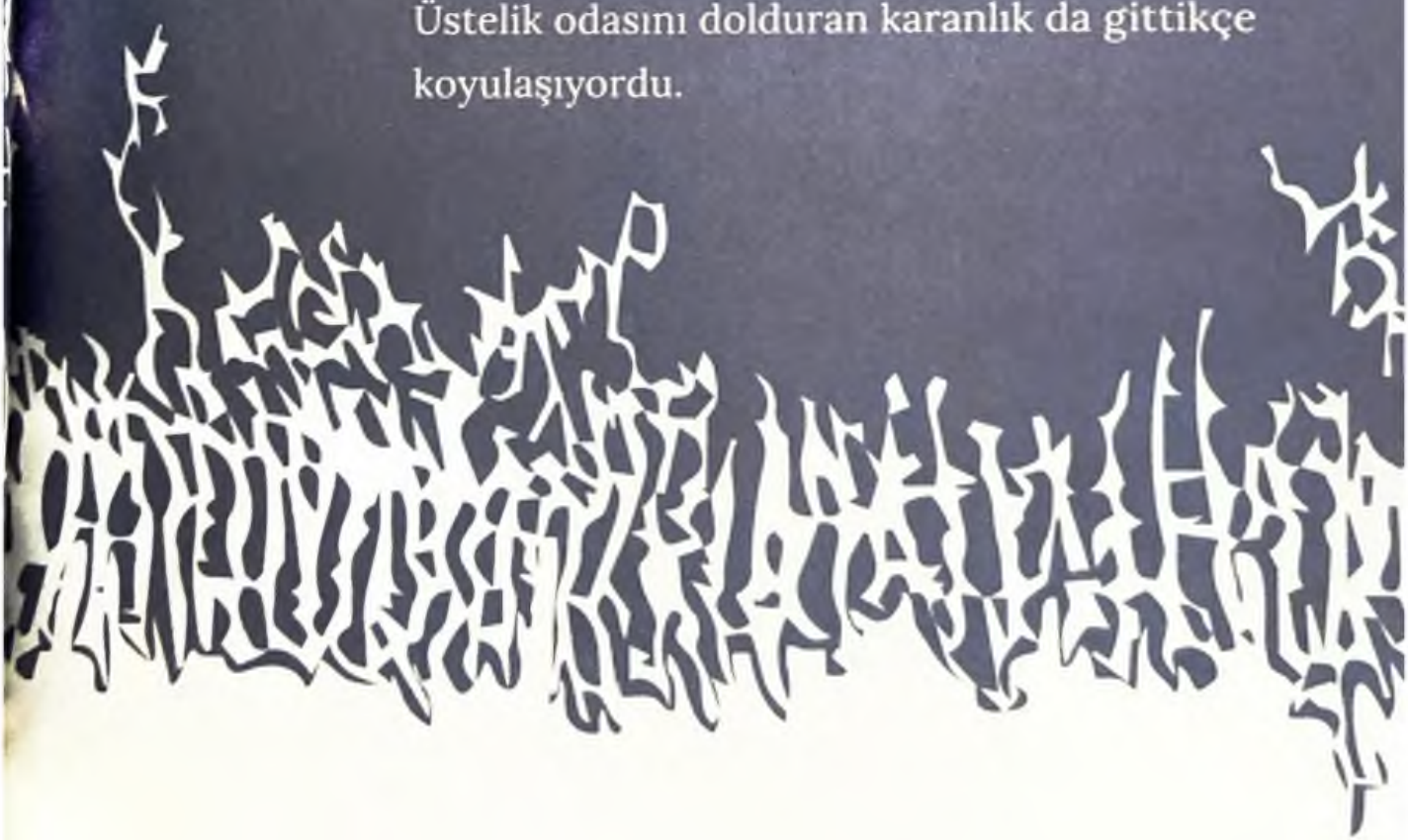
— Kitaplığını da düzenlemen gerekiyor.

— Kesin sesinizi!

İki canavar da susmadı. Alma'nın önünde onu hiç duymamışlar gibi tartışmaya devam ediyorlardı. Onlar tartışırken Alma'nın dikkati iyice dağılıyor, gerginliği gittikçe daha da artıyordu. Tartışmayı bitirip çenelerini kapatarak oradan ayrıldıklarında Alma kucağında İki'nin ağırlığını hissetti. İki'nin varlığı onu sakinleştirmemiş, üzerine bir ağırlık çökmesine ve yorgun hissetmesine neden olmuştu.

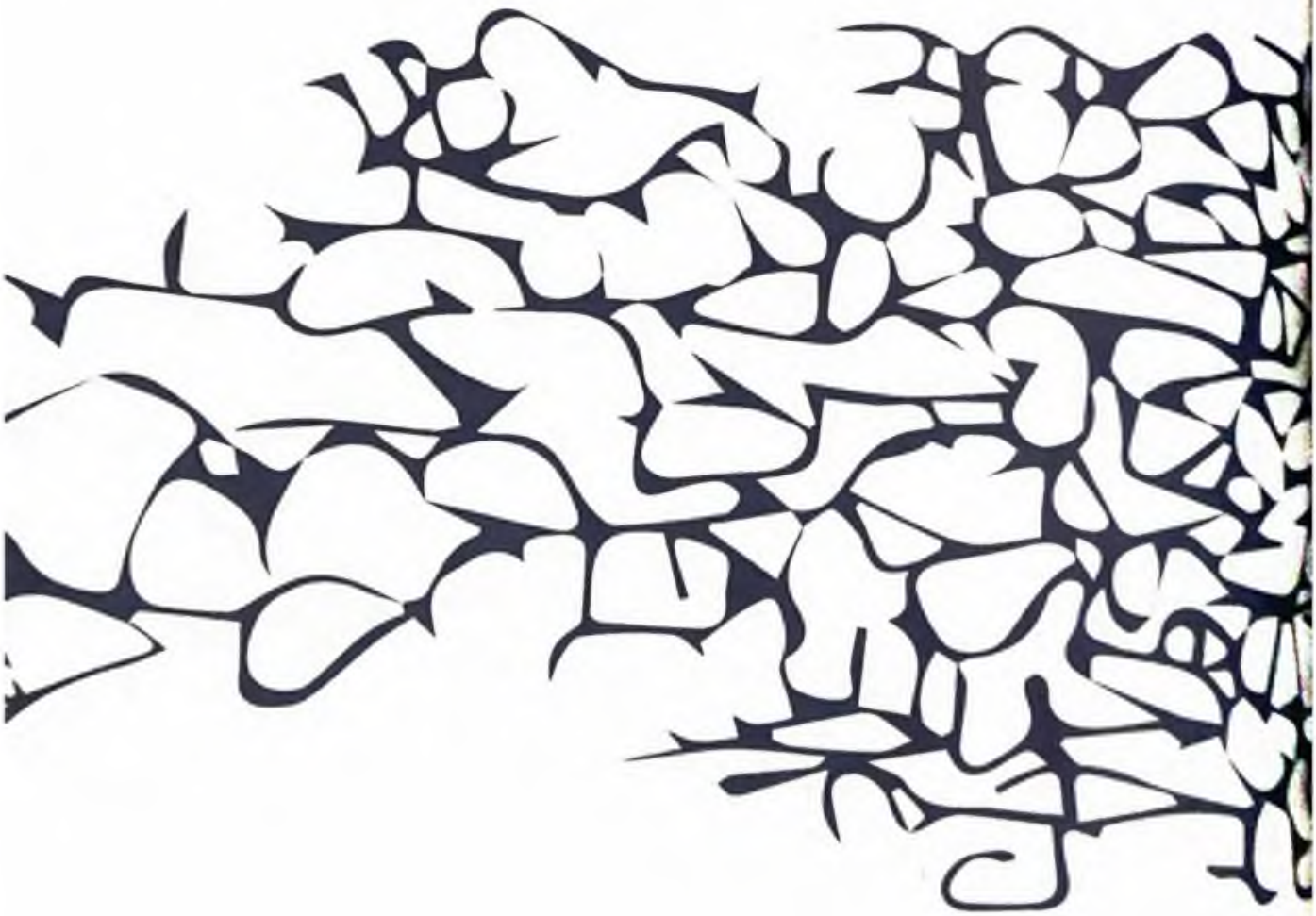
Bu tartışmadan sonra yatağının altındaki seslerin gün geçtikçe daha da güçlendiğini fark etti.

Üstelik odasını dolduran karanlık da gittikçe koyulaşıyordu.

Sınav.

Alma daha önce hiç başarısız olmamıştı. Bir keresinde matematikten beş almıştı çünkü matematiği hiç sevmiyordu ve ödevini geç verdiği için öğretmen puanını düşürmüştü. Yine de Alma genel olarak kötü bir öğrenci değildi. Bazen sınıfta canı sıkılıyordu ve konuştuğu ya da arkadaşlarına not uzattığı için azar işittiği oluyordu ama okulu seviyordu. Yabancı dil dersini seviyor, beden dersinde ve görsel sanatlar dersinde çok eğleniyordu. Teneffüsleri, gezileri ve bütün sınıfla birlikte şarkılar söyleyip tiyatro gösterileri yaptıkları festivalleri de seviyordu.

Ama canavarlar her şeyi değiştirmişti. Tarih sınavından üç almıştı. Öğretmen kırmızıyla yazıp daire içine aldığı notu sınav kâğıdının sağ üst köşesine yazmıştı. Bu, önceki gün Alma'nın hazırlanmaya çalıştığı sınavdı.

Notu görünce Alma'nın içinden ağlamak geldi. Çünkü bu notu canavarlar yüzünden aldığını hissediyordu ama bundan kimseye bahsedemiyordu. Ağlamak istiyordu çünkü eve döndüğünde annesinin kızacağını, daha da kötüsü, hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu. Bu olduğunda daha çok ağlayacaktı ve çalışmak için odasına gidecekti ama çalışamayacaktı çünkü Dört dikkatini dağıtacaktı, İki onu o kadar yoracaktı ki düşünmeye bile hâli kalmayacaktı.

— Hiç kimseye anlatamazsın, dedi Bir. Birdenbire ortaya çıkmıştı. Hızla Alma'nın kollarının altına girdi. Alma canavarın tırnaklarının karnına battığını hissediyordu. — Notunu kimseye gösterme sakın. Özellikle de arkadaşlarına. Yoksa senin aptal olduğunu düşünürler. Annene de gösterme sakın çünkü hayal kırıklığına uğrar.

Alma etrafına baktı. Öğretmen kâğıtları dağıtmayı bitirmek üzereydi ve herkes konuşuyordu. Birazdan birileri ona kaç aldığını soracaktı ve Alma ağlamak üzere olduğunu hiç kimsenin görmesini istemiyordu. Yaptığı yanlışları görmelerini istemiyordu. Bu yüzden sınav kâğıdını kitabının arasına koyup kitabı kapattı.

Kimse kâğıdı görmezse böyle bir şey hiç olmamış sayılırdı.

— Zaten seni pek sevmiyorlardı, diye hatırlattı Bir. — Artık hiç sevmezler.

Alma başını eğip saçlarıyla yüzünü kapatırken gömleğinin kollarıyla gözlerini sildi.

O da canavarlar gibi küçülebilseydi keşke.

Arkadaşları ona sınavının nasıl geçtiğini sorduğunda gülümseyip iyi geçtiğini söyledi.

Her zamanki gibi iyi geçti.

Beşinci canavar.

Beşinci canavar,
ilk başta kendini
göstermedi. Aslın-
da Alma önce bu
canavarın kendi
kafasının içinde
olduğunu sandı
çünkü Beş, o ka-
dar küçüktü ki çok
dikkat etmediği
sürece birinin onu
fark edebilmesi
imkânsızdı.

Alma yeni canavarla Üç'le birlikte geçirdiği bir gecenin sabahında, çalar saat çalmaya başladığı sırada karşılaştı. Her gün olduğu gibi, saati susturmak için elini uzatmıştı. Tam yatağından kalkmak üzereydi ki kendi sesine benzeyen bir ses duydu.

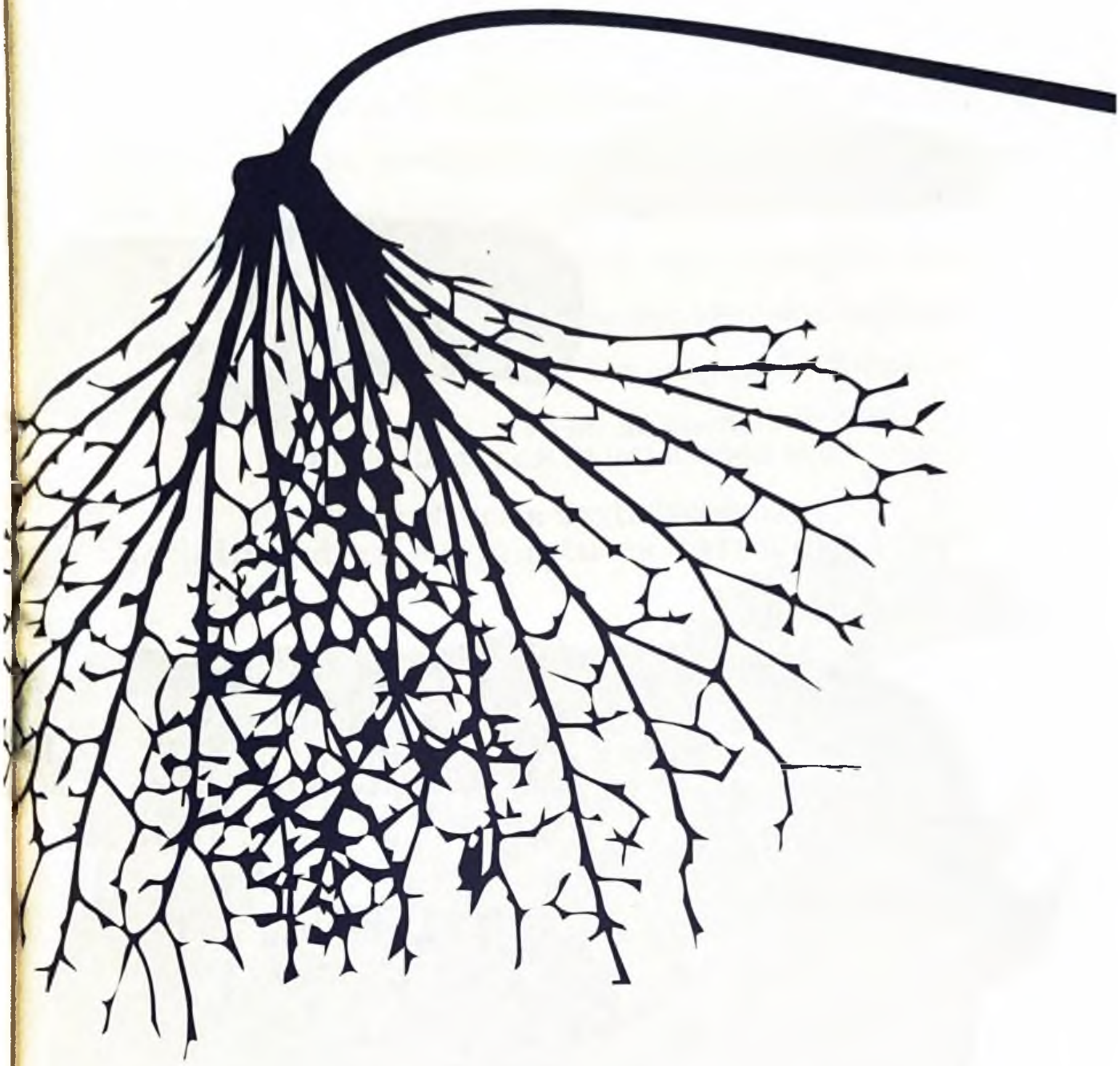
— Burada kal.

Alma etrafına baktı ama hiç kimseyi göremedi. Dersi olduğunu, kalkması gerektiğini, çalışıp bir şeyler öğrenmesi gerektiğini düşündü. O gün cuma olduğu için öğleden sonra arkadaşlarıyla buluşacaktı. Bunları yüksek sesle söylememişti ama belli ki bunu yapmasına zaten gerek yoktu.

— Derslere odaklanamadıktan sonra okula gitmenin ne anlamı var ki?

Alma bu sorunun çok mantıklı olduğunu düşündü. Son zamanlarda derslerde anlatılanlara odaklanmakta çok zorlanıyordu. Sinek uçsa bile dikkati dağılıyordu.

— Hem neden arkadaşlarınla dışarı çıkmak istiyorsun ki? En son görüştüğünüzde sana tuhaf biri olduğunu söylememişler miydi? Belki sensiz daha iyi olurlar. Zaten sen de bazen böyle düşünüyorsun. Hem bütün gün dışarıda olunca yorulmayacak mısın?

Alma yeniden yatağına yattı. Artık kalkmaya hatta kalkmayı düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Duyduğu sesin söyledikleri doğruydu. Battaniyesini burnuna kadar çekti. Önündeki bir tutam tüye baktı. Karşısında diğer canavarlardan daha küçük olan beşinci canavar vardı. Bir karınca büyüklüğündeydi ve kulaklarına yakın olup fısıltısını duyurabilmek için Alma'nın saçına yapışmıştı. Alma'nın onu gördüğünü fark edince varlığını unutturmak istermiş gibi çabucak saklandı.

— Ama okula gitmezsem...

— Başarısız olacaksın, değil mi? İyi de zaten olmaya başladın.

Alma dudaklarını sıkıca kapadı. Beş'in söyledikleri çok mantıklıydı.

— Ama annem...

— Annene hasta olduğunu söyle. Karnım ağrıyor de.

— O zaman endişelenir.

— Gece uyuyamadığın için uyumak istediğini söyleyebilirsin. O zaman bir şey demez.

Alma söyleyecek söz bulamadı.

— Hiç değilse kahvaltı yapıp duş alayım. Sonra da...

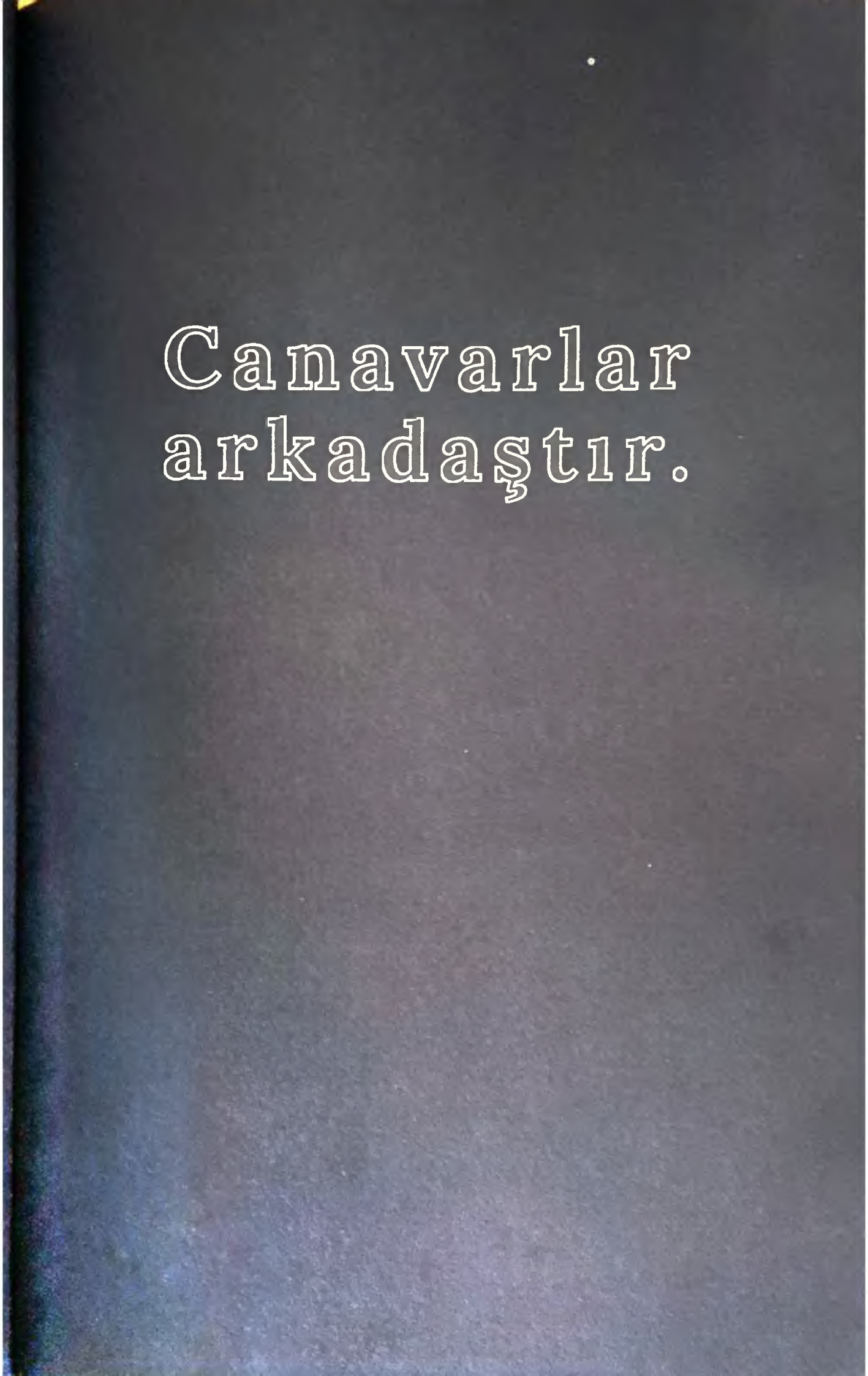
— Ne için?

Nedense bu soruya bir cevap bulamadı. Belki de bunların hiçbirini yapmak istemiyordu. Belki de İki yatağına çıkıp yanında mırlamaya başladığı için böyle düşünüyordu. En sonunda yatakta kalmanın o kadar da kötü olmadığına karar verdi. Belki de yaptığı diğer şeyler (örneğin okula gitmek, insanlarla konuşmak, toplu taşımaya araçlarına binmek, yıkanmak ve yemek) aslında o kadar da mantıklı değildi.

"Ne için?" diye sormuştu ya zaten canavar.

Bu teklif, Alma'ya dışarı çıkıp günün zorluklarıyla yüzleşmekten daha mantıklı geldi.

Canavarlar
arkadaştır.

İlk gün evde kaldığı için Alma'ya kızmamışlardı. Karnının ağrıdığını söyleyip dinlenmek kolay olmuştu. Beş, ikinci gün saçlarının arasından çıkıp kulağına bir şey fısıldadı. Bu sefer de başının ağrıdığını söylemişti. Alma ilk başlarda sadece okula gitmekten kaçıyordu ama sonra arkadaşlarından da kaçmaya başladı. Aynı evde yaşamalarına rağmen artık annesinden de kaçıyordu.

Bir süre sonra her şeyden kaçmaya başladı.

Etrafındaki insanlar bu durumu fark edince onu suçlamaya başladılar. Alma'nın neden ortadan kaybolduğunu anlamıyorlardı. Normalde herhangi biri, ilaç alıp hemen iyileşebilirken Alma'nın başının ya da karnının birdenbire ağrımaya başlamasının ve yataktan çıkmamasının nedenini anlamıyorlardı. Her zaman çok konuşan Alma'nın neden bu kadar sustuğunu da anlamıyorlardı. Alma'dan yayılan ışığın neden titrediğini, Alma'nın içinde hiç ışık kalmadığını anlamıyorlardı. Üzerindeki ışığın -doğal ışığını kaybettiğini belli etmemek için giydiği- pırıltılı ceketinden geldiğinin anlaşılmasından ne kadar korktuğunu anlamıyorlardı.

Bir gün arkadaşları Alma'ya kızdı çünkü sohbet ederken Alma onlara çok soğuk cevap veriyordu. Başka bir gün, onu rahat bırakması için yalvarmasına rağmen annesi Alma'yı yataktan kalkmaya zorladı.

Onu anlamıyorlardı. Etrafındaki hiç kimse Alma'nın gerçekten ne istediğini, neyi hak ettiğini ya da neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu.

Alma'nın tek bir şeye ihtiyacı vardı.

Sadece canavarlara ihtiyacı vardı.

Bir, ilk karşılaştıkları gün dünyadaki herkesin ona zarar vermeye çalıştığını söylemişti. Canavarlar onu korumak istiyordu.

Canavarlar onun arkadaşıydı.

Altıncı canavar.

Alma'nın gördüğü ilk canavar, yatağın altında yaşamaya başlayan ilk canavar olmayabilirdi. Alma Bir'i görmeden, yani odası tamamen karanlık olmadan önce de arada bir ağlamak istiyordu. Yine de canavarlar görünmeye başladığından beri bir yerlerden gelen bir hıçkırık sesi duyuyor gibiydi. Oysa Bir, İki, Üç, Dört ve Beş hiç ağlamıyordu. En azından Alma onları ağlarken görmemişti.

Ama Altı ağlıyordu.

Alma, Altı'yı o zamana kadar neden hiç görmediğini anlayabiliyordu. Sonuçta kimse ağlarken görülmekten hoşlanmaz. Alma da bundan kesinlikle hoşlanmıyordu. Onu ağlarken görürlerse insanların zayıf biri olduğunu düşüneceklerine inanıyordu. Ya da aptal. Ya da ilgi çekmeye çalışan biri. Belki de herkes ağlayan insanlar için söylediği diğer şeyleri ona da söyleyecekti. Büyük ihtimalle Altı da aynı şeyi düşünüyordu. O ana kadar saklanmasının nedeni bu olmalıydı.

Aslında Altı hâlâ saklanmaya devam ediyordu. Onu bulan Alma'ydı.

Alma, Altı'yı öğleden sonra eve döndüğü günlerden birinde bulmuştu. O sırada içinden ağlamak geliyordu çünkü canı arkadaşlarıyla birlikte gülmek istemiyordu, çünkü annesi yatakta kalmasına izin vermiyordu, çünkü yorgundu, çünkü iyi notlar almıyordu, çünkü sinirleri çok bozuktu, çünkü iyi uyuyamıyordu, çünkü her şey çok karışıktı, çünkü bütün dünya ona karşıydı...

Alma ağlamak üzere olduğunu fark edince kapıyı çarpmıştı.

İşte o sırada karşısına Altı çıkmıştı.

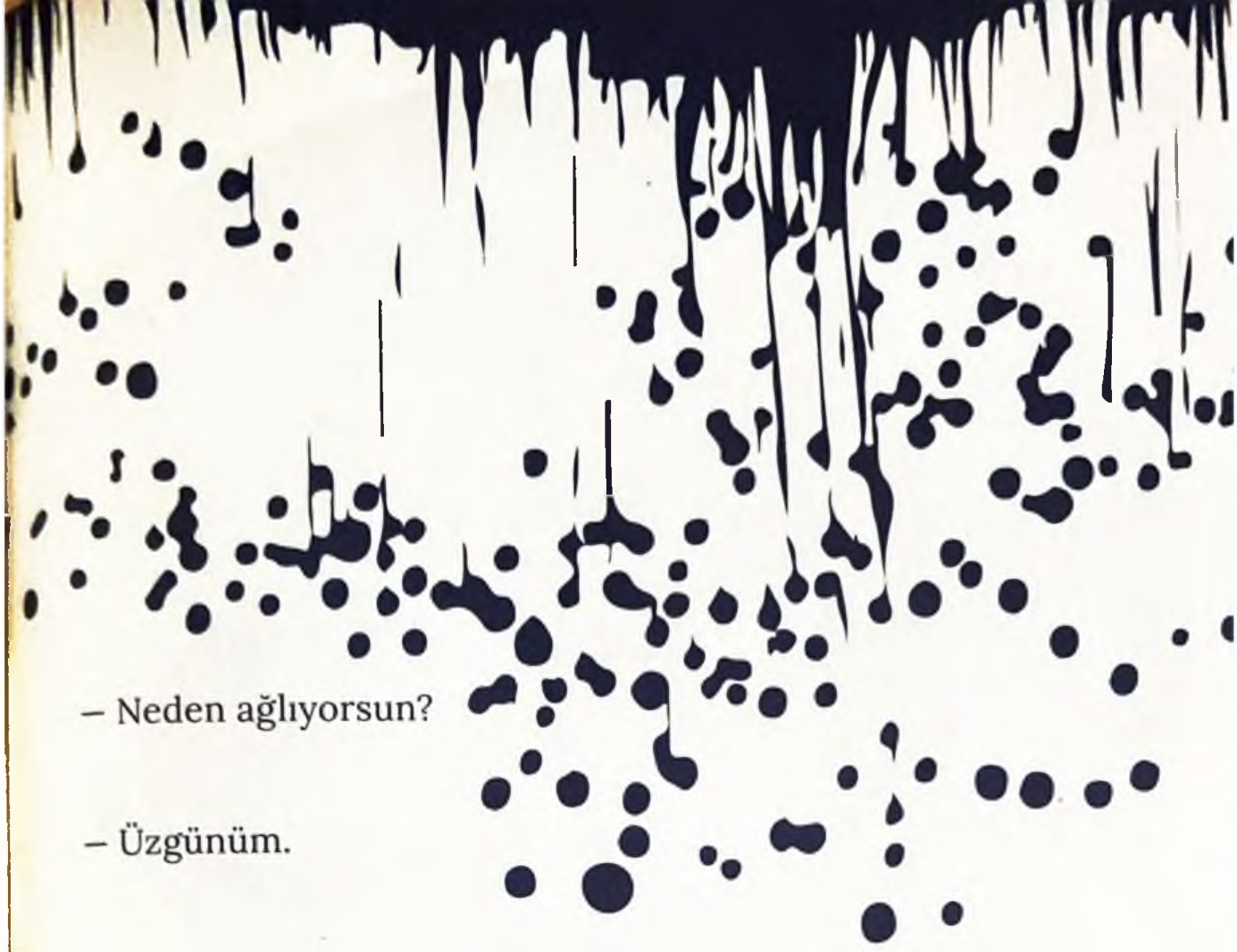

Altı, vücudunun her tarafında balıkların ve yılanların üzerindeki gibi pullar olan küçük bir yaratıktı. Sert bir canavara benziyordu ama ne kadar sert gözükse de... ağlamadan duramıyordu. Küçük, yuvarlak yüzünü siyah, kalın gözyaşları kaplamıştı. Gözyaşları o kadar yoğundu ki gözlerinden boya akıyormuş gibi gözüküyordu. Birinin onu bulduğunu fark edince canavar, bir armadillo ya da tespih böceği gibi kıvrılıp Alma'nın yatağının altına, yani karanlığa doğru yuvarlandı.

— **Bekle!** diye bağırdı Alma canavar gözden kaybolmadan önce.

Altı birden durdu. Başını kaldırdı. Siyah, derin, pırıl pırıl parlayan gözleri çok üzgün görünüyordu. Alma inlediğini duyabiliyordu.

Çok üzülüp canavarın yanına yaklaştı. Önünde diz çöktü. Canavarın onu görünce ağlamaya son vereceğini düşündü. Ama öyle olmadı.

– Neden ağlıyorsun?

– Üzgünüm.

– Peki neden üzgünsün?

– Bilmiyorum ve neden üzgün olduğumu bilmemek beni daha da çok üzüyor.

Sonra ağlamaya başladı.

Alma hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Söylecek bir şeyi olsa bile bunu nasıl söyleceğini bilemiyordu.

Belki o da çok üzgündü. Neden üzgün olduğunu, ne zamandır üzgün olduğunu, ne zamana kadar üzgün olacağını ya da üzgün olmamak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Bu yüzden Alma da ağlamaya başladı.

Canavarlar neyden yapılmıştır?

Alma'nın odası çok büyük değildi. Yine de canavarlar işgal ettiğinden beri odası daha kalabalık ya da daha küçük gözükmüyordu. Altı canavarı vardı ve Alma hepsini aynı anda bir arada görse bile odasının boş gözükeceğini düşünüyordu. Belki de canavarlar yatağın altındaki küçücük alanda yaşamaya alışkın oldukları için böyleydi. Belki de canavarlar, insanların aksine, bir yerde yanlarında kimse olmadan durmayı becerebiliyorlardı. Belki de canavarlar hava gibi hiç yer kaplamadan her yeri doldurabiliyorlardı.

İşte bu yüzden Alma çoğu zaman kendini çok yalnız hissediyordu. Bir'in huzursuzluğu yüzünden yeri tırmalayan tırnaklarının sesine, Üç'ün fener gibi gözlerine, İki'nin horlamasına ve Dört'ün renkleriyle dikkatini dağıtmasına rağmen kendini yalnız hissediyordu. Altı'nın hıçkırıkları da arkadaşlarının seslerine hiç benzemiyordu ve Beş... Beş için odanın ne kadar boş olduğu hiç önemli değildi. Beş'in arkadaş edinmek için bir nedeni yoktu. Aslında herhangi bir şey yapmak için bir nedeni yoktu.

Alma bazen kendini o kadar yalnız hissediyordu ki odasından çıkmak istiyordu. Yatağından çıkmak istiyordu. Ama annesinin, arkadaşlarının, öğretmenlerinin ona söylediği son sözleri hatırlıyordu ve hiç kimsenin ondan memnun olmadığını düşünüyordu. Bu yüzden odasından çıkma isteği yok oluyordu. Aslında canı hiçbir şey istemiyordu. Sadece gündüzleri bile perdelerini açmadığı karanlık odasında kalıp yatağına uzanmak ve canavarların her yeri dolduran sesini dinlemek istiyordu.

Belki de canavarlar aslında farklı şekiller alan seslerden ibaretti.

Ama artık canavarlar Alma'ya herhangi bir insandan daha gerçek gelmeye başlamıştı.

Yedinci canavar.

Alma yatağının altında yaşayan altı canavarın zaten gereğinden fazla olduğunu düşünüyordu ama tanışacağı bir canavar daha vardı.

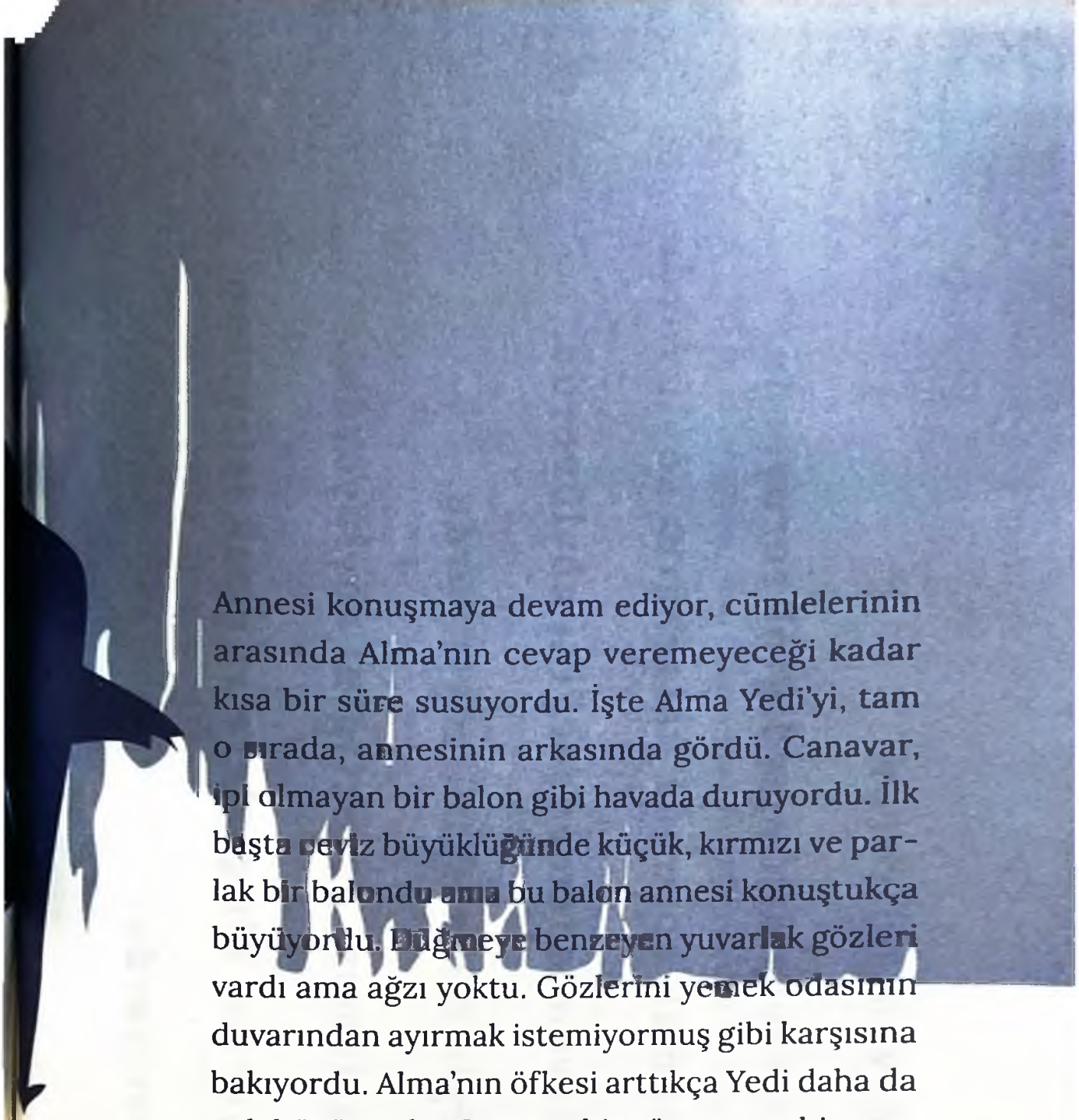

Onu ilk kez, hafta sonu yemek masasında otururken gördü. Alma'nın uzun bir süredir iştahı yoktu ve o gün de aç olmadığı hâlde yemeğini yiyormuş gibi yaparak tabağındaki yemeklerle oynuyordu. Karşısında oturan annesi onunla konuşmaya çalışıyordu ama Alma son günlerde onu görmezden geliyordu. Çünkü annesi ona çok kızgındı. Çünkü annesi ona daha fazla ders çalışması gerektiğini söylüyordu. Daha az uyu. Daha fazla ye. Dikkatini topla. Daha çok konuş. Daha fazla gülümse. Daha çok dışarı çık.

Alma annesinin ona ne yapması gerektiğini söyleyip durduğunu düşünüyordu.

Bu hiç kimsenin hoşuna gitmez.

Aslında bu emirler ve azarlamalar artık Alma'yı sinirlendirmeye başlamıştı.

Annesi konuşmaya devam ediyor, cümlelerinin arasında Alma'nın cevap veremeyeceği kadar kısa bir süre susuyordu. İşte Alma Yedi'yi, tam o sırada, annesinin arkasında gördü. Canavar, ipi olmayan bir balon gibi havada duruyordu. İlk başta ceviz büyüklüğünde küçük, kırmızı ve parlak bir balondu ama bu balon annesi konuştukça büyüyordu. Düğmeye benzeyen yuvarlak gözleri vardı ama ağzı yoktu. Gözlerini yemek odasının duvarından ayırmak istemiyormuş gibi karşısına bakıyordu. Alma'nın öfkesi arttıkça Yedi daha da çok büyüyordu. Canavar bir süre sonra bir ampul kadar büyüdü. Sonra bir futbol topu kadar büyüdü. Sonra da oturma odasındaki televizyon kadar büyüdü.

Alma, Yedi'nin gittikçe daha da büyüdüğünü görüyordu. Bir süre sonra canavarın her yeri dolduracağını düşünüyordu. Canavar yakında bir otobüs kadar büyüyecekti.

Annesi konuşmaya devam ediyordu.

Alma'ya kendisini dinleyip dinlemediğini soruyordu.

Ona daha sert davranmak zorunda kalacağını söylüyordu.

Bu durumun böyle devam edemeyeceğini söylüyordu.

Alma'nın eskiden böyle olmadığını söylüyordu.

Davranışlarını değiştirmesi gerektiğini söylüyordu.

Alma bağırmak istiyordu. Bir şeylere vurmak istiyordu.

Bir şeyleri kırmak istiyordu.

Yedi, bir balon gibi patladı ve Alma çığlık attı. Yumruğunu masaya vurdu. Su bardağını yere fırlattı. Bardak paramparça oldu.

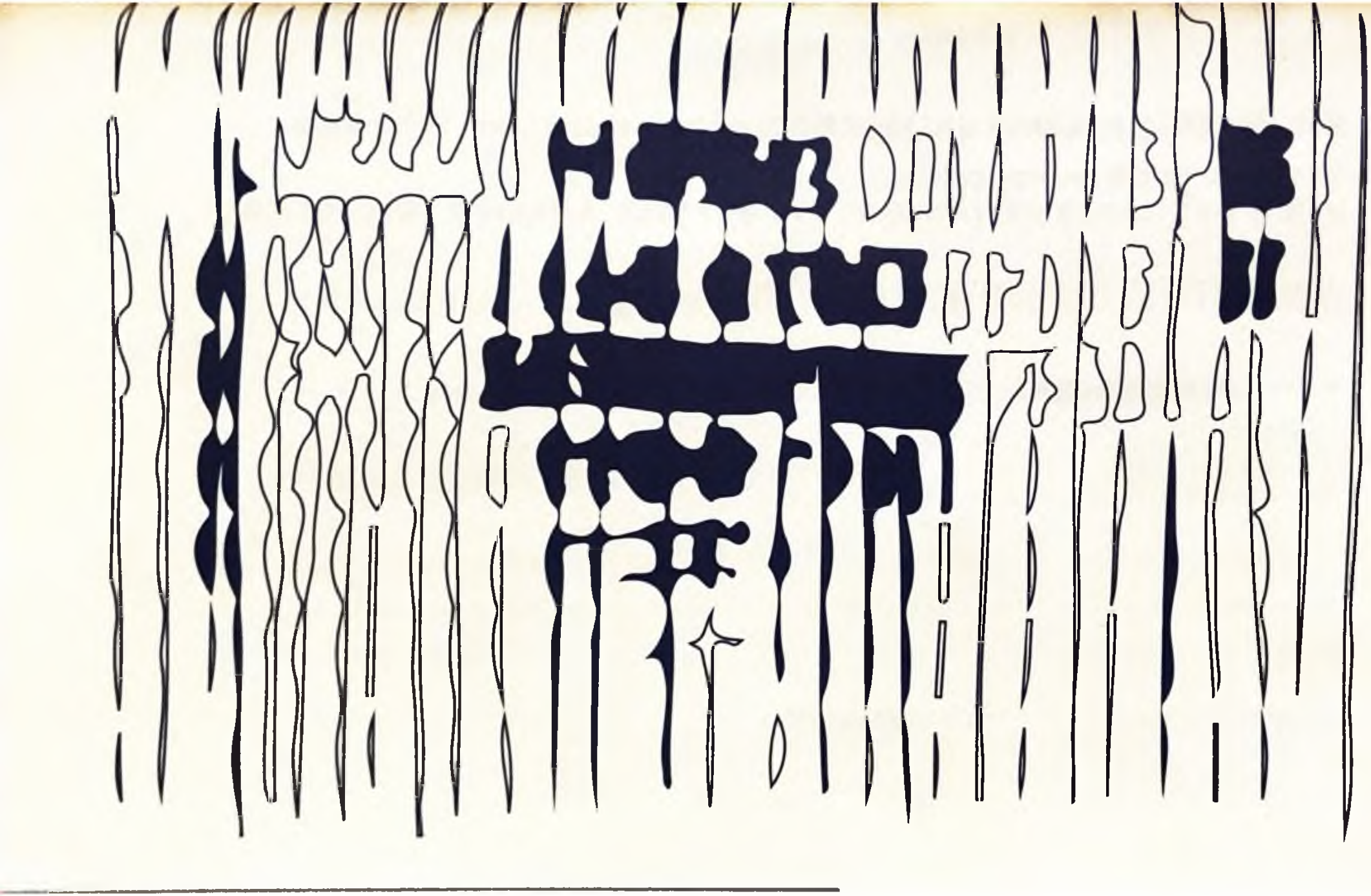
Alma bir süredir nefesini tutup şişmiş gibi sönüyordu.

Yedi ortadan kaybolmuştu, patlamıştı. Şimdi önünde sadece Altı vardı.

Alma artık sadece ağlamak istiyordu. Sadece üzgündü.

Annesinin onun bu öfkesi karşısında şaşkın bir şekilde ona bakmasını bile umursamıyordu.

Sonra birden hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Canavarlarla savaşmak.

Alma'nın o ana kadar bütün gücüyle bastırdığı gözyaşları annesinin karşısında birdenbire boşalmaya başlayınca pırıltılı ceketi omuzlarından kayıp yere düştü. Annesi Alma'nın sakladığı şeyi ilk kez gördü. Karşısında duran kızını tanıyamadı. Kızına özgü o ışığın ortadan kaybolduğunu fark etti. Üzerinde koyu renkli, ağır, mat şeritler vardı.

Alma'nın annesi onları kızının üzerinden çıkarmaya çalıştı. Bunu Alma'ya sarılarak, onu rahatlatacak şeyler söyleyerek ve ona iyi olacağına dair sözler vererek yapıyordu. Alma ise ağlamaya devam ediyordu. Belki de bu davranışı canavarları ve karanlığı ilk kez korkutmuştu.

Ama sadece birazcık. Alma'nın annesinin elinde ışık vardı. Bu ışık sayesinde annesi, Alma'nın üzerindeki siyah şeritlerin bazılarını çözmeyi başarmıştı. Alma bu şeritlerin oraya nasıl geldiğini ve birbirlerine nasıl dolandığını bilmiyordu.

— Ne oldu, bir tanem? Neler oluyor? Senin için ne yapabilirim?

Alma, o anda, Altı'yı bir kez daha anladı.

— Bilmiyorum, dedi hıçkırarak. — Sadece üzgünüm. Öfkeliyim. Endişeliyim. Dikkatimi toparlayamıyorum. Uyuyamıyorum. Hiçbir şey yapmak istemiyorum. Yorgunum. Çok ama çok yorgunum.

Annesi ona daha da sıkı sarıldı. Alnına sıcak bir öpücük kondurunca Alma bir süredir sadece koyu sislerin arasında olmadığını, aynı zamanda üşüdüğünü de anladı. İlk başta güneşin sıcaklığı yok olmuştu ama daha sonra sıcaklık olmadan yaşamaya alışmıştı. Parlaklığı ne kadar sevdiğini bile unutmuştu. Sıcaklığı teninde hissetmeyi ne kadar sevdiğini unutmuştu.

— Ne zamandan beri böyle hissediyorsun? diye sordu annesi.

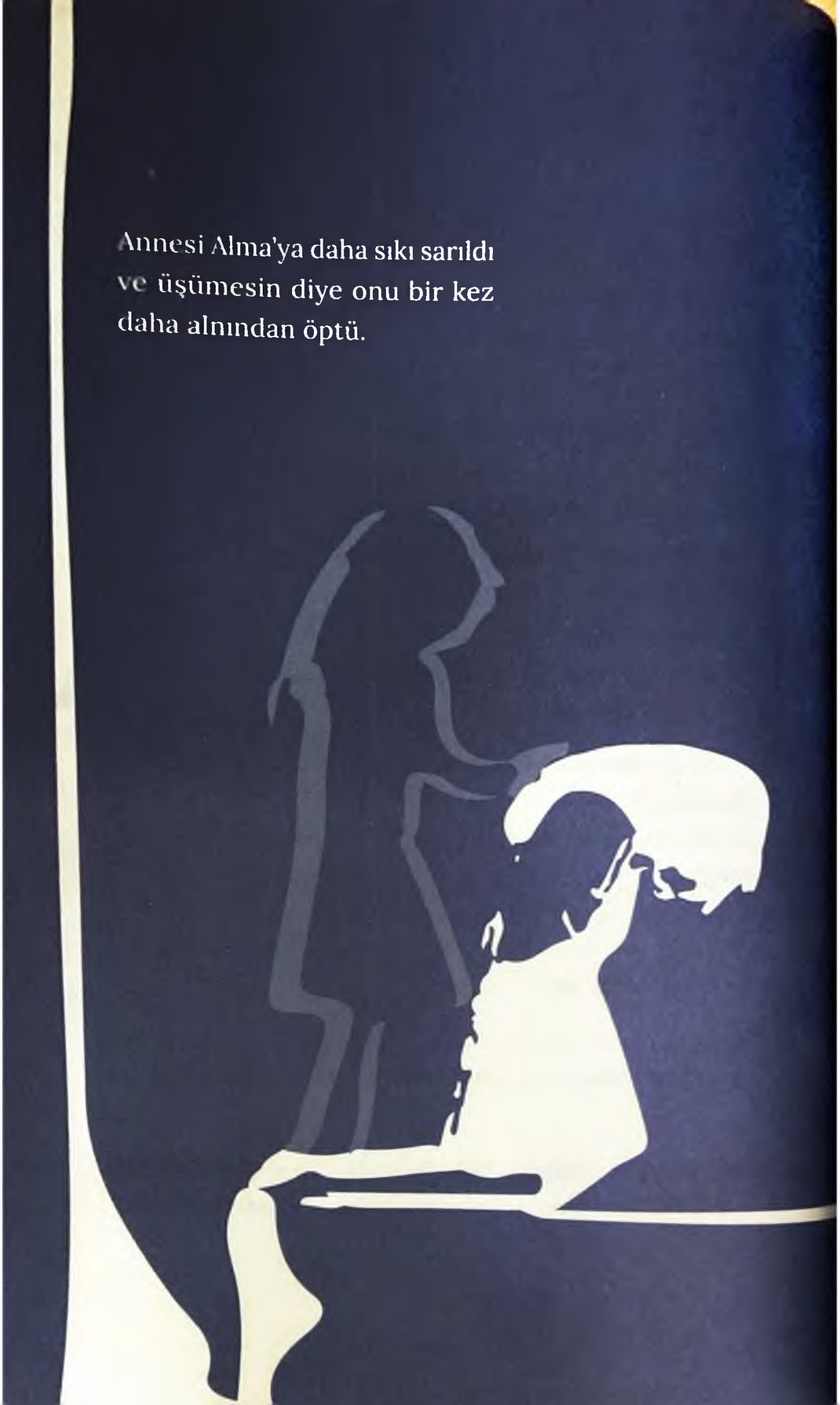
— Canavarlar gelmeye başladığından beri.

— Canavarlar mı?

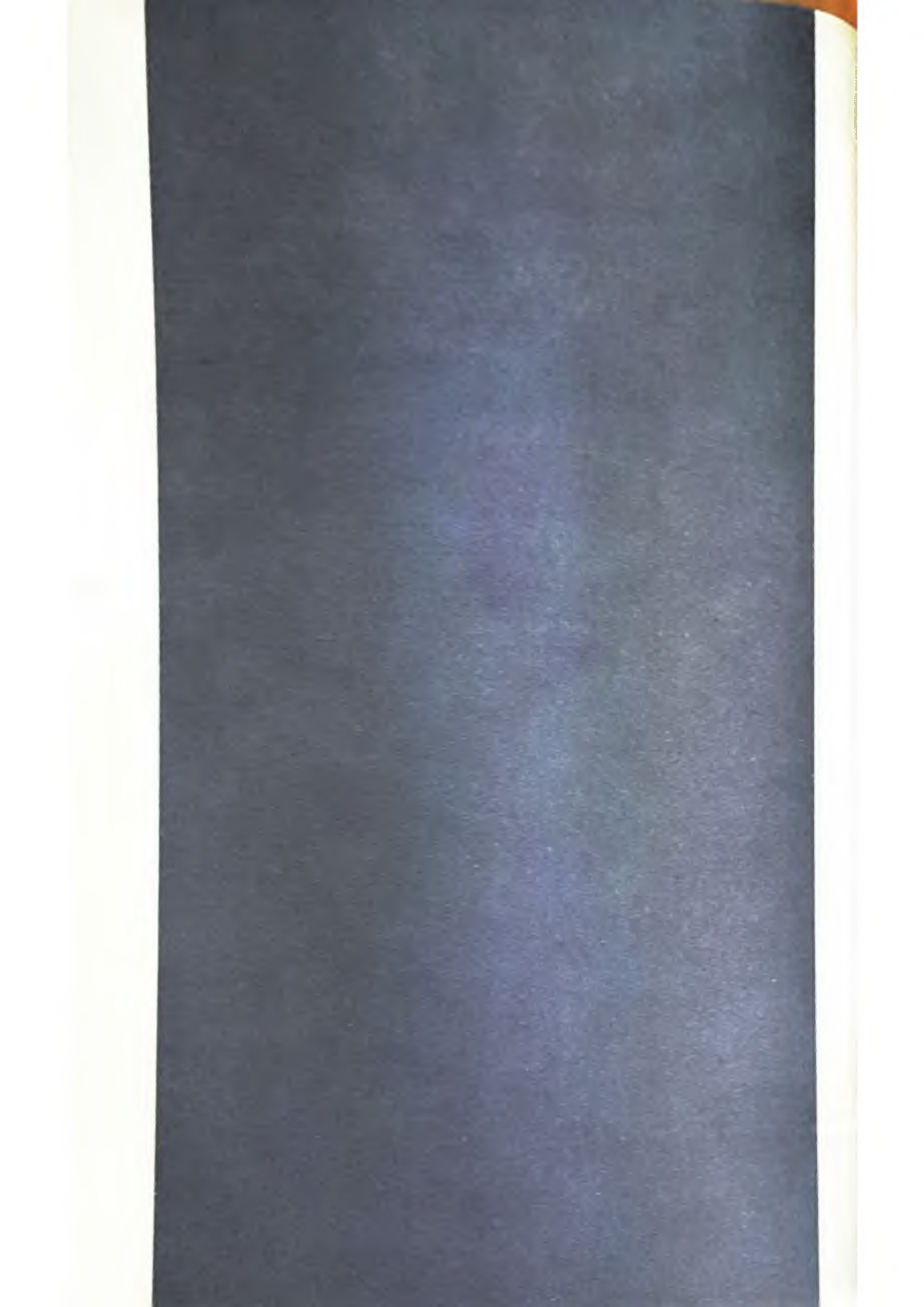
— Onlar yüzünden. Beni rahat bırakmıyorlar...

Bir, Alma'ya canavarlardan bahsedecek olursa ona deli ya da yalancı diyeceklerini söylemişti. Ama öyle olmadı.

Annesi Alma'ya daha sıkı sarıldı ve üşümesin diye onu bir kez daha alnından öptü.

— O hâlde, canavarlarla savaş-
mamıza yardım edecek birile-
rini bulalım.

Canavar avcısı.

Annesi Canavar Avcısı'nı görmeye gidecekleri-
ni söylediğinde Alma'nın aklına kalkanı, kılıcı,
kapanları ve kafesleri olan bir savaşçı geldi.
Belki sihir de yapabiliyordur diye düşündü. Avcı
bunları kullanarak yatağının altına girebilir,
canavarları yakalayabilir, onları evden dışarı
atabilirdi. Böylece her şey normale dönerdi. Her
şey filmlerdeki gibi çabucak düzelebilirdi.

Ama Avcı hiç de öyle biri değildi. Kalkan yerine gözlüğü vardı. Aletleri yerine kalemi ve çeşit çeşit kâğıdı vardı. Görüştükleri odada kafes de yoktu. Sadece duvarlarda resimler vardı. Üstelik bu resimler öyle korkunç yaratıkların resimleri değil, çok güzel manzara resimleriydi. Alma ilk başta biraz hayal kırıklığına uğradı. Bu kadar sıradan birinin canavarlarla nasıl savaşacağını anlayamamıştı. Sonra, Avcı'nın gözlüğüyle diğer insanların göremediği şeyleri görebileceğini düşündü. Aslında Alma tam bunları düşünürken Avcı gerçekten de o sabah karnına yapışıp tırnaklarını üzerine bastıran Bir'e bakıyordu. Canavar çok büyük değildi ama Alma her an büyümeye başlayacağından korkuyordu.

— Merhaba, Alma, dedi Avcı. — Hadi otur.

Alma oturup oturmamakta kararsız kaldı. Tırnaklarını derisine batırıp yüksek sesle homurdanan Bir'e baktı. Canavarın sadece morali bozuktu. Genelde zararsızdı ama o sırada gerçekten Alma'ya zarar vermek istiyor gibiydi.

— Sana bunun bir sır olarak kalması gerektiğini söylemiştim, diye homurdandı. — Bu kadına güvenemezsin. Bize neler yapacağını düşünebiliyor musun? Belli ki düşünmüyorsun. Hem sen neden bizden kurtulmaya çalışıyorsun ki? Biz sadece sana yardım edip senin için her şeyi kolaylaştırmak istiyoruz.

Belki başka bir zaman olsa Bir'in sözleri etkili olabilirdi. Ama yanında annesi ve Avcı varken söyledikleri Alma'ya pek de doğruymuş gibi gelmedi. Evet, insanlardan uzak durmak işleri kolaylaştırıyordu ama aynı zamanda Alma'nın kendini çok daha üzgün ve yalnız hissetmesine neden oluyordu.

İnsan kendini bir odaya kapatınca ışıksız kalıyor. Alma ışığı çok ama çok özlemişti.

Bu yüzden Bir o sırada çok öfkeli olduğu ve sivri tırnaklarını karnına batırdığı için zorlanarak da olsa Alma canavarı duymazlıktan gelip Avcı'nın karşısına oturdu.

Canavarlar kendilerinden bahsedilmesinden hoşlanmaz.

Bu hikâyeyi anlatmaya başladığımızda,

"Canavarlar ilgi odağı olmaya bayılırlar. Size onların büyümeyi sevdiğini zaten söylemiştik. Bu yüzden onlardan bahsetmemiz için sabırsızlanıyorlar," demiştik.

Sonra şöyle devam etmiştik:

"Ama aynı zamanda onlardan çok fazla bahsedilmesinden de korkarlar çünkü söylediklerine göre, insanlar onlardan çok fazla bahsedince yok oluyorlarmış."

Canavarlar tehlikeli olduklarının söylenmesinden hoşlanırlar. Korkutucu olduklarını duymaktan da hoşlanırlar. Çok korkunç oldukları için hiç kimsenin onları istemediğinin söylenmesine bayılırlar. Yine de canavarlar kendilerinden çok fazla bahsedilmesinden hoşlanmazlar... Hele hele canavarları yenebileceğimizden bahsedilmesini hiç istemezler.

Alma'nın o öğleden sonra tanıştığı Canavar Avcısı, canavarların aslında çok güçlü ya da korkunç olmadığını söylemişti.

Daha da önemlisi Avcı, canavarları görmenin o kadar da tuhaf olmadığını söylemişti.

— Benim kızım da canavarları görüyor, dedi Avcı.
— Eşim de. Hatta annen de bu canavarları görmüş olmalı. Eminim arkadaşlarından bazıları da onların varlığını hissetmiştir. Canavarlar sadece seni rahatsız etmiyor, Alma. Canavarlar birçok yatağın altına gizleniyorlar. Birilerine onları gördüğümüzü söylememizden hiç hoşlanmıyorlar çünkü ancak bunu yapmazsak büyümeye devam edebilirler. Bu şekilde gittiğimiz her yere bizimle birlikte gelebiliyorlar. Ama onlardan bahsettiğimizde aslında canavarların her yerde olduğunu ve birçok insanın onları görebildiğini anlarız... Böylece küçülürler, değil mi?

Alma önüne baktı. Avcı'nın söyledikleri doğruydu. Bir, her zaman kendini gösteren en büyük ve en korkunç canavardı ve Alma onun çok büyüdüğünü, hatta başının tavana değdiğini bile görmüştü. Bir, o sırada da yanındaydı ama şimdi bir pire kadar küçüktü. Alma, canavarın gömleğine batırıp derisine geçirdiği tırnaklarını bile pek hissetmiyordu artık.

– Yani onları gördüğümü söylemem mi gerekiyor? O zaman yok olurlar mı?

– O kadar kolay değil. Onları gördüğünü söylemen gerekiyor tabii. Yardım da istemelisin. Birçok kişi bir araya gelirsek onları yok edebiliriz.

– O zaman temelli giderler mi yani?

– Temelli gitmeyebilirler. Belki bir süre giderler. Bunu bilemeyiz. Bu durum hangi canavarla karşı karşıya olduğumuza bağlı. Hayatında sadece bir kez canavar gören insanlar var. Onları gördüklerinde hemen öldürüyorlar ve bu canavarlar bir daha ortaya çıkmıyor. Ama bunu çok az insan yapabiliyor. Senin durumunda işlerin nasıl yürüyeceğini göreceğiz. Ama sana söz veriyorum. Birlikte savaşacağız. En azından onların uzun bir süre yatağın altında kalmasını sağlayabiliriz. Hiç değilse seni en çok korkutanların.

Alma bunun harika bir fikir olduğunu düşündü.

Canavar Avcısı'nın ona uzattığı elini tutarken parmak uçlarına yeniden ışık geldiğini fark etti.

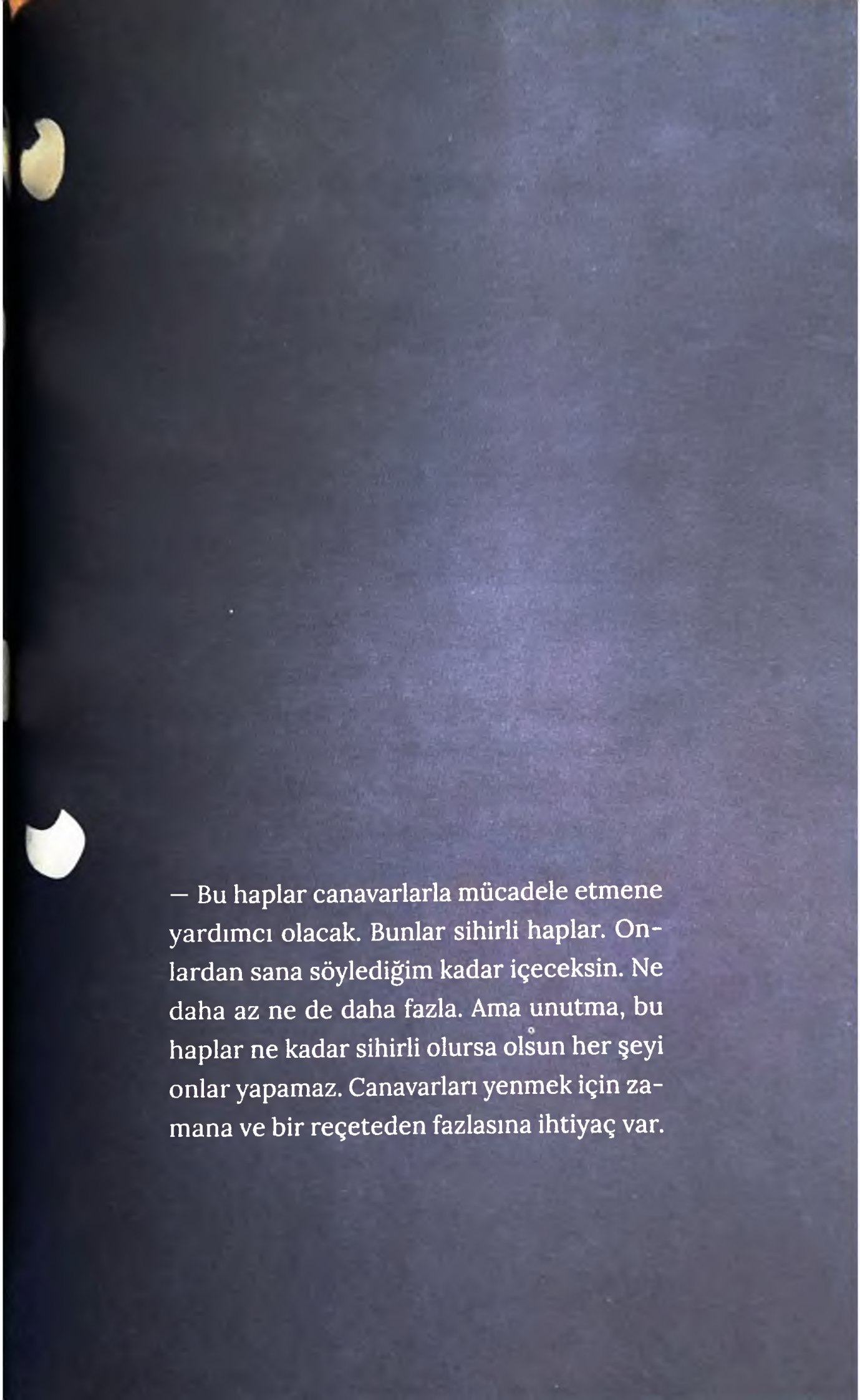
Zor bir görev

Canavarları yenmek ve ışıkları geri getirmek kolay bir görev değildi. Avcı, yüzünde çok ciddi bir ifadeyle Alma'ya şunları söylemişti:

— İyi ve kötü günler olacak ama bana pes etmeyeceğine söz vermelisin.

Alma, bunun ne kadar zor olacağını bilmese de Avcı'ya söz verdi. Bunun nedeni belki de canavarların korkup kaçacağını sanmasıydı. Belki de yatağının altından tamamen ayrılıp başka bir karanlık yere ya da sadece canavarların yaşadığı bir dünyaya -tabii böyle bir dünya varsa- gideceklerini düşünmüştü. Alma geceleri ses duymayacağını umuyordu. Avcı, canavarları üstesinden gelemeyecekleri hilelerle yeneceklerini söylemişti. Bu hilelerden biri şeker şeklindeydi. Avcı, onlardan birini Alma'nın avucuna bıraktı.

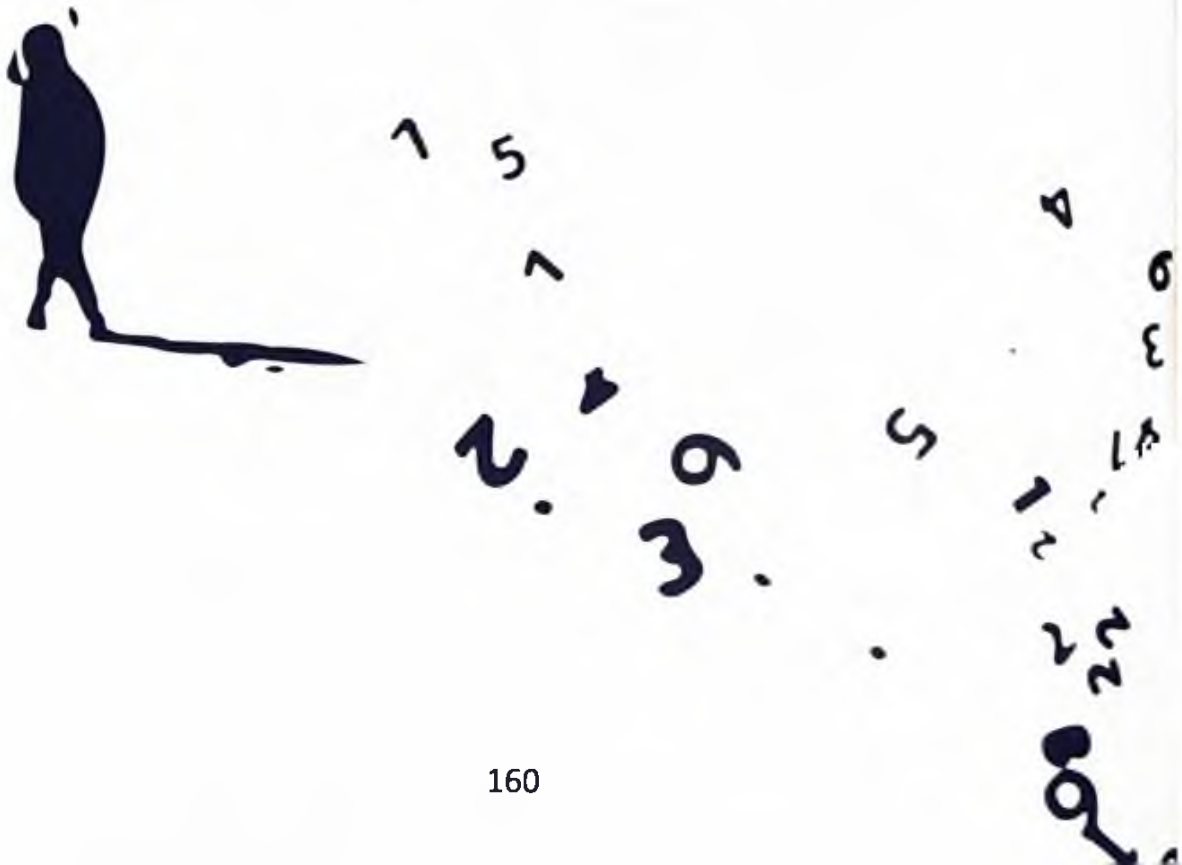

— Bu haplar canavarlarla mücadele etmene yardımcı olacak. Bunlar sihirli haplar. Onlardan sana söylediğim kadar içeceksin. Ne daha az ne de daha fazla. Ama unutma, bu haplar ne kadar sihirli olursa olsun her şeyi onlar yapamaz. Canavarları yenmek için zamana ve bir reçeteden fazlasına ihtiyaç var.

Avcı bunları söylemişti söylemesine ama Alma bütün sorunların hemen çözüleceğini sandı çünkü eve döndüğünde canavarlardan hiçbirini görmemişti.

Ama ertesi sabah uyandığında İki, göğsünde yatıyordu. Mışıl mışıl uyurken hafifçe horluyordu.

Alma korktu. Yıkıldı. Kötü bir canavar olduğunu ispatlayan Beş bu fırsatı değerlendirip kulağına fısıldayarak Alma'nın yapacağı hiçbir şeyin canavarları kovamayacağını söyledi. O sırada Alma, Altı'nın yatağın altından gelen hıçkırıklarını ve Bir'in döşemeyi tırmalayan tırnaklarının sesini duyabiliyordu.

Alma, Avcı'ya vazgeçmeyeceğine söz vermişti ama o anda bu işten gerçekten vazgeçmek istiyordu.

Alma'nın bütün canavarları da pes etmesini istiyordu. Hepsi, Alma'nın perdeleri kapalı odasında kalmasını, uyumasını ya da başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranmasını istiyordu. Her şeyin gereksiz olduğuna, yatağına sığınmak dışında hiçbir şeyin ona iyi gelmeyeceğine inanmasını istiyorlardı.

Ama Alma gerçekten iyileşmek istiyordu. Dışarı çıkmak istiyordu. Biraz daha güçlü olmak istiyordu. Ayrıca daha yeni başlamıştı ve bu kadar çabuk pes etmek istemiyordu. Zaten bu yüzden insanlar bu işin kolay olmayacağını söylemiş, onu iyi ve kötü günler olacağı konusunda uyarmıştı. Alma yataktan kalktı, kahvaltı yaptı, o sabah içmesi gereken ilacı içti ve İki kucağındayken ayaklarını sürüyerek evden çıktı.

Bütün
canavarlarını
taşıması
gerekse de...

Bu zor
ve ağır
bir görev
olsa da...

...devam edecekti.

Gücünü toplamak.

Bazen bir ampul yerinden gevşer. Ampulün titremeye başlayan ışığı sönecekmiş gibi gelir. Böyle anlarda ampulü biraz sıkıştırarak daha kuvvetli yanmasını sağlarız.

Canavarların varlığından sıkılıp Avcı'ya onlardan bahsettikten sonra Alma'nın ışığı daha çok titremeye başlamıştı. Işığının zayıf, sıcaklığının az olduğu günler vardı ama ışığının parlayıp etrafa yayıldığı günler de oluyordu.

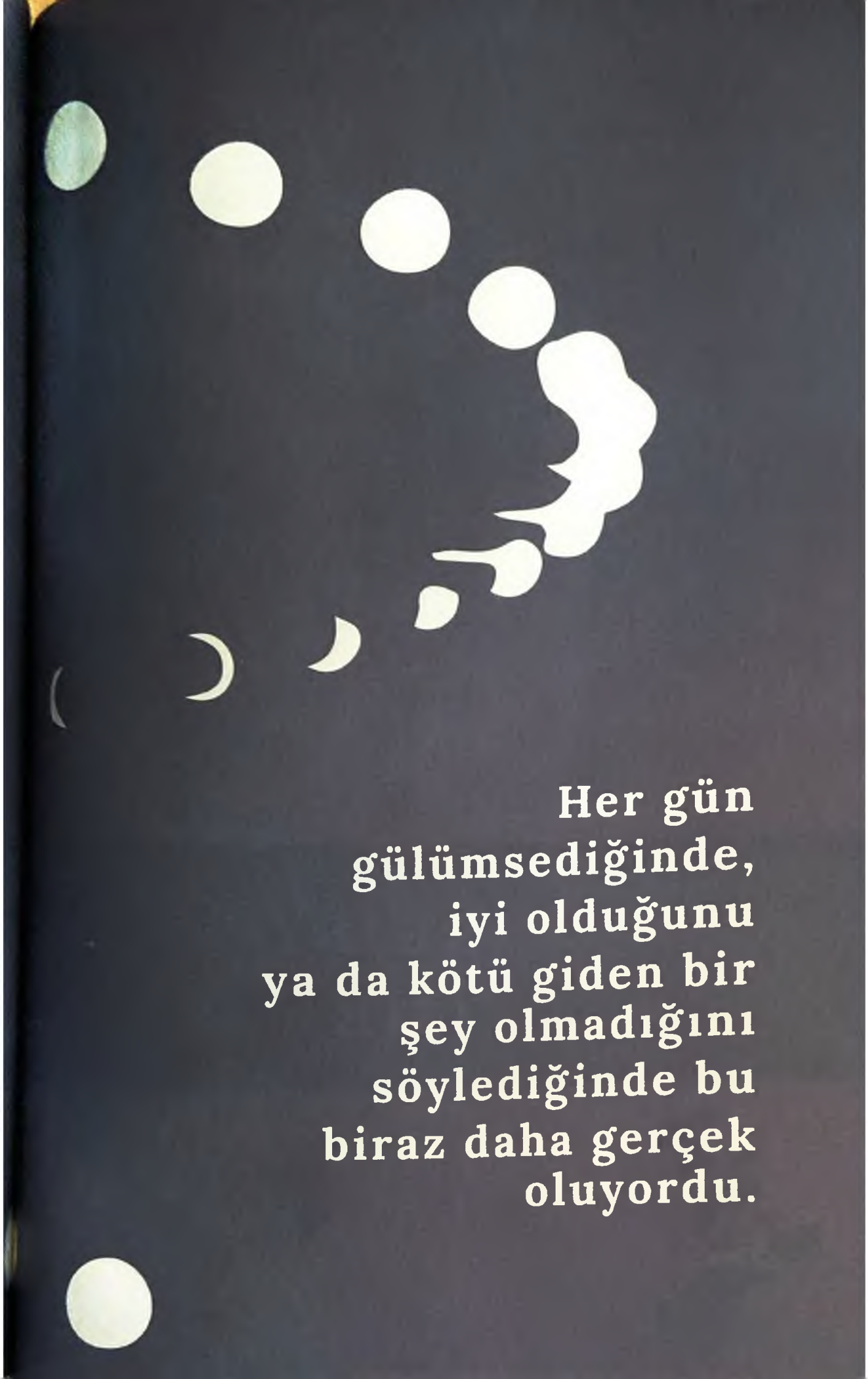
Canavarlar, Avcı'nın da tahmin ettiği gibi hâlâ oradaydı. İlaçlarla ya da Alma'nın canavar uzmanıyla haftalık görüşmelerinin sonunda hemen ortadan kaybolmuyorlardı. Dört'ün o rengarenk, minik vücuduyla onu saatlerce meşgul ettiği zamanlar oluyordu. Bir, kulağına insanların onun hakkında kötü şeyler düşüneceğini ve İki yüzünden zamanını boşa harcadığını fısıldıyordu. Canavarlarla savaşmanın çok saçma olduğunu, onları asla yenemeyeceğini söyleyip duruyordu. Üç'ün insanın gözlerini kör eden parlak gözleri yüzünden uyuyamadığı geceler oluyordu. Sadece ağlamak istediği günler oluyordu. Yedi, birkaç kez birdenbire karşısına çıkmış, şişip kocaman olarak Alma'nın yanında bir balon gibi patlamıştı. Yedi ne zaman gelse Alma içinin boşaldığını ve kaybolduğunu hissediyordu.

Ama güzel şeyler de oluyordu. Avcı, Alma'dan bu güzel şeylere odaklanmasını istemişti. Enerjisini artıracak küçük şeyler bulmaya çalışmasını istemişti. Ağlamak istediğinde annesinin yanına gidip ağlayabileceğini, annesinin ya da başka birinin yanında ağlamanın zayıf olduğu anlamında gelmediğini söylemişti. Sevdiklerinin onunla ilgilenmesine ve ona sarılmasına izin vermesini söylemişti. Bu yüzden Alma böyle anları değerlendiriyordu. Üstelik bunu yaparken ışığının biraz arttığını da fark etmişti. Madende çalışan biri gibi koyu renkli kayaların arasında değerli taşları bulması gerekiyordu.

Öğleden sonra güneş ışığının aydınlattığı parkta, yağmurlu sabahlarda oluşan su birikintilerinin arasında zıplamakta, anneannesinin pişirdiği yemeklerde ve arkadaşlarının yaptıkları şakalarda gizlenen ışıklar vardı. Kitabının kenarlarına çizdiği resimlerde de ışık vardı. Karanlık günler, onu sevdiği birçok şeyden uzaklaştırmıştı. Bunlar yatağının altında toplanan canavarları köşeye sıkıştıran şeylerdi. Canavarların dışarı çıkıp onu korkutmasına engel olamasalar da bunu biraz zorlaştıran şeylerdi.

Alma canavarların gözlerinin üzerinde olduğunu unutmamıştı. Yine de artık biraz ışığı olduğu için ve her gün canavarlardan biraz daha uzaklaştığı için bunu unutmuş gibi davranabiliyordu.

Her gün
gülümsediğinde,
iyi olduğunu
ya da kötü giden bir
şey olmadığını
söylediğinde bu
biraz daha gerçek
oluyordu.

Yatağın altı.

Alma bir sabah kalktığında yatağın altına bakacak kadar cesur olduğunu hissetti.

Yatağın altına baktı çünkü o gün gerçekten güzel bir gündü. Geçmesi gereken bir sınavı geçmişti ve öğretmen iyiye gittiğini söylemişti. Arkadaşlarına canavarlarından bahsetmişti. İçlerinden bazıları onu anlamasa da María sessizce babasının da çok büyük bir canavarı olduğundan bahsetmişti. Bu canavarın bazen babasını rahat bırakmadığını, babasının böyle zamanlarda yataktan çıkmadığını söylemişti. Sonra Paula bazen bir canavar gördüğünü, bu canavarın ona yemek yememesini, yemek yerse kimsenin onu beğenmeyeceğini söylediğini anlatmıştı. Böylece aslında dışarıda birçok canavar avcısı olduğunu öğrenmişlerdi çünkü Paula da kendi canavar avcısından yardım almıştı. İlk başlarda Alma'ya tuhaf bir şekilde bakan Adela bile hiç canavarı olmadığı hâlde birinci canavarın ona çok tanıdık geldiğini söylemişti.

Sonuçta Alma'nın tanıdığı her-
kes bir şekilde bazı canavarlarla
karşılaşmıştı.

**Bunu öğrenmek Alma'ya
bu mücadelede tek başına
olmadığını hissettirmişti.
Alma, yalnız olmadığını
düşününce
ışığı geri geliyordu.**

**Yalnız olmadığını hissetmek
ona cesaret veriyordu.**

İşte bu yüzden, ilk kez, canavarların istedikleri zaman karşısına çıkmalarına izin vermek yerine, yatağın altına bakıp onlarla yüzleşmesi gerekiyordu. Bu defa kuralları Alma koyacaktı.

Kendini yeteri kadar iyi hissettiği o gün, parmaklarından ışık yayılırken gücünü toplayıp yatağın altına baktı. Yatak örtüsünü kaldırınca canavarları gördü.

Hem de hepsini.

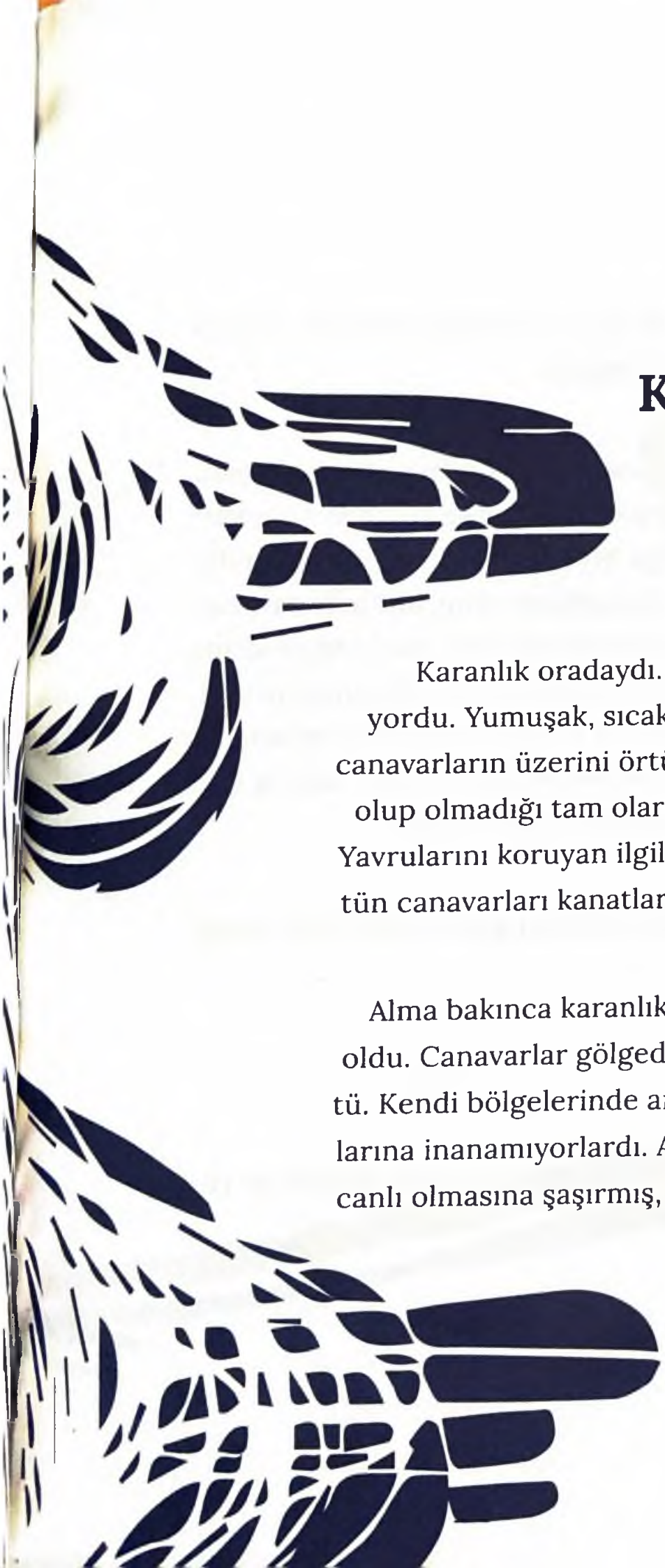
Bir sürü canavar vardı.

Daha önce de söylediğimiz gibi, üst üste yığılmış ve iç içe geçmişlerdi. Bir'in pençesi İki'nin üzerindeydi. Üç, etrafı seyrediyordu. Dört, durmadan sağa sola koşturuyor ama aslında hiçbir şey yapmıyordu. Beş, Altı'nın başında bir şeyler homurdanıyor, Yedi ise hepsinin üzerinde havada asılı duruyordu.

Ama yedi canavar, gizlendikleri yerden bakıp Alma'nın yüzünü görünce donup kaldı.

Alma yatağın altında sekizinci bir canavar olduğunu görünce çok şaşırdı. Başından beri oradaydı. Diğerlerini getiren de o olmalıydı.

Karanlık.

Karanlık oradaydı. Her yeri dolduruyordu. Yumuşak, sıcak bir battaniye gibi canavarların üzerini örtüyordu. Bir bedeni olup olmadığı tam olarak anlaşılmıyordu. Yavrularını koruyan ilgili bir anne gibi bütün canavarları kanatlarının altına almıştı.

Alma bakınca karanlık hareket eder gibi oldu. Canavarlar gölgede kalıp küçülmüştü. Kendi bölgelerinde ansızın yakalandıklarına inanamıyorlardı. Alma karanlığın da canlı olmasına şaşırmış, yatağının önünde yere oturmuştu.

Karanlık, bu fırsatı değerlendirip sürünerek Alma'ya doğru ilerlemeye başladı.

Alma korkup geri çekildi. Karanlığın yanına gelmesini istemiyordu. Karanlık yaklaşırsa yeniden kemiklerinde o soğukluğu hissedeceğini, ışığını kaybedip eskisinden daha da matlaşacağını, bütün canavarların aynı anda bileklerinden tutup onu yatağın altına çekeceğini ve onu oraya hapsedeceklerini biliyordu. Aslında karanlık onu yakalarsa katrana benzeyen o siyah şeyin içine düşeceğini, kuma batmış gibi ortadan kaybolacağını düşünüyordu.

Karanlık, yatağın altından çıktı. Alma hızla ayağa kalktı.

Titriyordu.

Sonra karşısındaki bu siyah, karanlık madde bir çamur gibi şekil değiştirdi.

Alma'nın şeklini alıp önünde durdu.

Karanlık.

Alma canlı gölgesini görünce çok korktu. Gölgesi tam karşısındaydı. O anda hayatta en çok korktuğu şeye dönüştüğünü fark etti. Gülümsemeyen, ışığı ya da rengi olmayan bir şeye dönüşmüştü.

O anda, karşısında duran ve koyu karanlığıyla her yeri dolduran bu yaratıkla yüzleşemeyeceğini hissetti. Pırıltılı ceketini giymek istedi. Aslında başka birçok pırıltılı ceket alıp hepsini bir kalkan gibi üst üste giymek istiyordu çünkü parmaklarının ucunda toplanan cılız ışığın bu kadar büyük bir gücün karşısında bir işe yaramayacağını biliyordu. Sihirli haplardan bir tane daha içmek istedi ama o gün içmesi gereken hapı içmişti ve Avcı her gün sadece söylediği kadar hap içmesini tembihlemişti. Gereğinden fazla içerse haplar ona yardım etmek yerine zarar verebilirdi.

Alma, kendisine tıpatıp benzeyen karanlığın karşısında duruyordu. O sırada diğer canavarların yatağın altından onu izlediğini hissediyordu. Bir'in döşemeyi tırmaladığını duyabiliyordu. Altı ağlıyordu, Beş fısıldayarak boşuna uğraştığını söylüyordu.

— Benim şeklimi almaya hakkın yok, dedi Alma. Karanlıkla ilk kez konuşmuştu. Korkusu sesine yansıyordu.

Yine de sesi çıkmıştı.

Karanlık, kendi gözlerine tıpatıp benzeyen gözleriyle Alma'ya bakıyordu sadece. Aslında gözlerini vücudunun geri kalanından ayırmak imkânsızdı. Karanlığın bir şey söylemeye niyeti yok gibiydi.

— Diğer canavarları buraya sen mi getirdin? diye sordu Alma. Bu sorunun cevabını bilmek istiyordu. Bu defa kendinden emin bir ses tonuyla konuşmuştu.

Karanlığın yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade belirdi.

Başını sallayarak cevap verdi.

— O zaman buradan git. Onları da yanında götür, dedi Alma.

Karanlık başını eğdikten sonra sağa sola salladı.

— Neden?! Ben peşimden gelmeni gerektirecek bir şey yapmadım ki! Seni burada istemiyorum. Seni de canavarlarını da istemiyorum!

Karanlık omuz silkti.

— Buraya gelmeni gerektirecek ne yaptığımı bile söylemeyecek misin?

Karanlık bir kez daha omuz silkti.

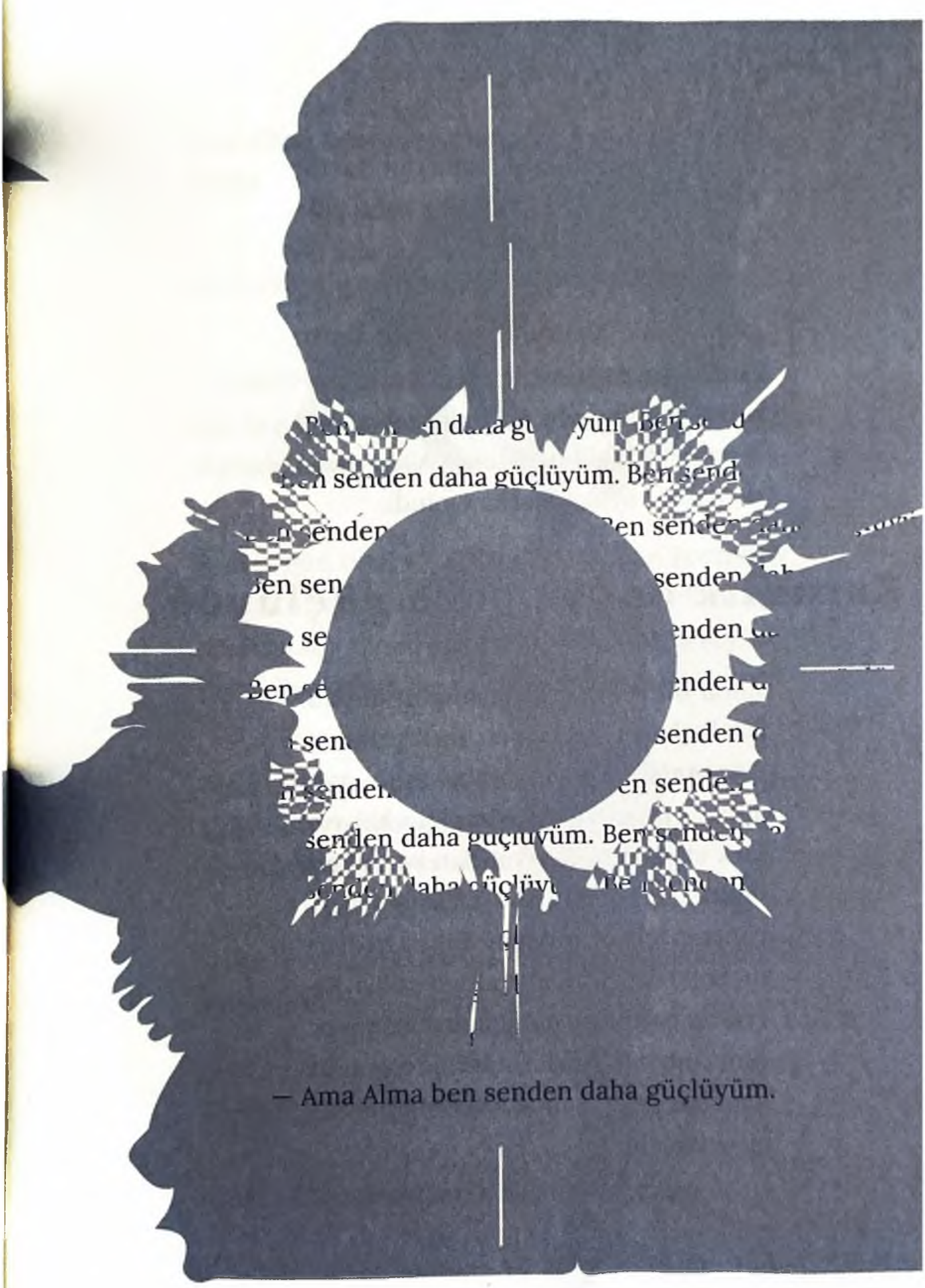
— Demek ki hiçbir şey yapmadım. Öylece ortaya çıktın yani.

Karanlık başını sallayarak onayladı.

— Peki gitmeyecek misin?

Karanlık yine omuz silkti.

— Senden kurtulacağım. Senden ve canavarlardan.

— Ama Alma ben senden daha güçlüyüm.

Karanlığın sesi bile Alma'nın sesine benziyordu. Fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesti ama Alma kendi sesini bir videodan ya da bir kayıttan dinliyor gibiydi. Bu, Alma'yı daha da korkuttu çünkü duyduğu sözler kendi sözleriymiş gibi geliyordu. Karanlık yalan söylemiyordu galiba. Aslında Alma onun doğruyu söylediğinden emindi.

Karanlık ondan daha güçlüydü.

Alma Bir'in yeri tırmaladığını duydu. Altı hıçkırarak ağlıyordu. Bu iki canavarın yatağın altından ona baktığını, aynı anda üzerine atlamaya hazırlandıklarını fark etti. Belki de Alma'dan karanlığın önünde diz çöküp onu uzaklaştırmaya çalıştığı için özür dilemesini istiyorlardı. Belki de karanlığın altına saklanılacak bir battaniye olduğunu düşünüyor, Alma'nın canavarlarla birlikte onu da kanatları altına almayı kabul etmesini istiyorlardı.

Ama Alma o battaniyenin altına girmek istemiyordu.

Avcı, canavarları yenebileceklerini söylemişti.

— Şimdi benden daha güçlü olabilirsin ama bir gün ben senden daha güçlü olacağım. O gün geldiğinde seni yatağın altından kovacağım.

— Her gün beni yataklarının altından kovmaya çalışan bir sürü insanla karşılaşıyorum, Alma. Bazıları bunu yapmaya çalışırken hayatlarını kaybediyor. Beni yenebileceğini nereden çıkarıyorsun?

Alma'nın bu soruya verebileceği bir cevap yoktu. Çok korkuyordu, çok öfkeliydi ve ağlamak istiyordu. Ama kazanmak da istiyordu.

— Bana ve canavarlarıma hiçbir şey yapamazsın. Burada kalmaya devam edeceğiz.

— Sonsuza kadar değil.

— Bizim karşımızda tek başınasın, Alma.

Bu doğru değildi. Alma bundan emindi. Canavarların yalan söylediğini ilk kez o zaman fark etti. Belki de başından beri yalan söylüyorlardı. O ana kadar, kendini çok kötü hissetse de canavarların söylediği her şeye inanmak kolay gelmişti ona. Ama o anda yalan söyledikleri o kadar belliydi ki Alma buna inanamadı. Belki Bir, karnına yapışsa ya da Beş ikna edici sesiyle ona bir şeyler fısıldasa bu yalana inanabilirdi.

Ama o gün cesaretini toplayıp yatağın altına bakmaya karar vermişti.

Cesur olduğunu hissediyordu çünkü yalnız değildi.

— Annem bana yardım ediyor. Arkadaşlarım bana yardım ediyor. Avcı bana yardım ediyor. Sizi yenmem için birçok insan bana yardım ediyor. Yalnız olduğum için seni yenemeyeceğime inandırmaya çalışma beni boşuna çünkü bu doğru değil. İşte bu yüzden sizi buradan kovacağım. Bu yüzden daha güçlü olacağım.

Sonra Alma onu umutlandıran bir şey gördü. Bir an, evet, o kadar küçük bir andı ki Alma hayal gördüğünü sandı ama... karanlık biraz çözülür gibi oldu. Alma'nın ışığının titrediği anlara benziyordu.

Bu durum karanlığın canını sıkmıştı. Yüzündeki gülümsemeye benzeyen ifade kaybolmuştu. Ama bu çok kısa sürdü.

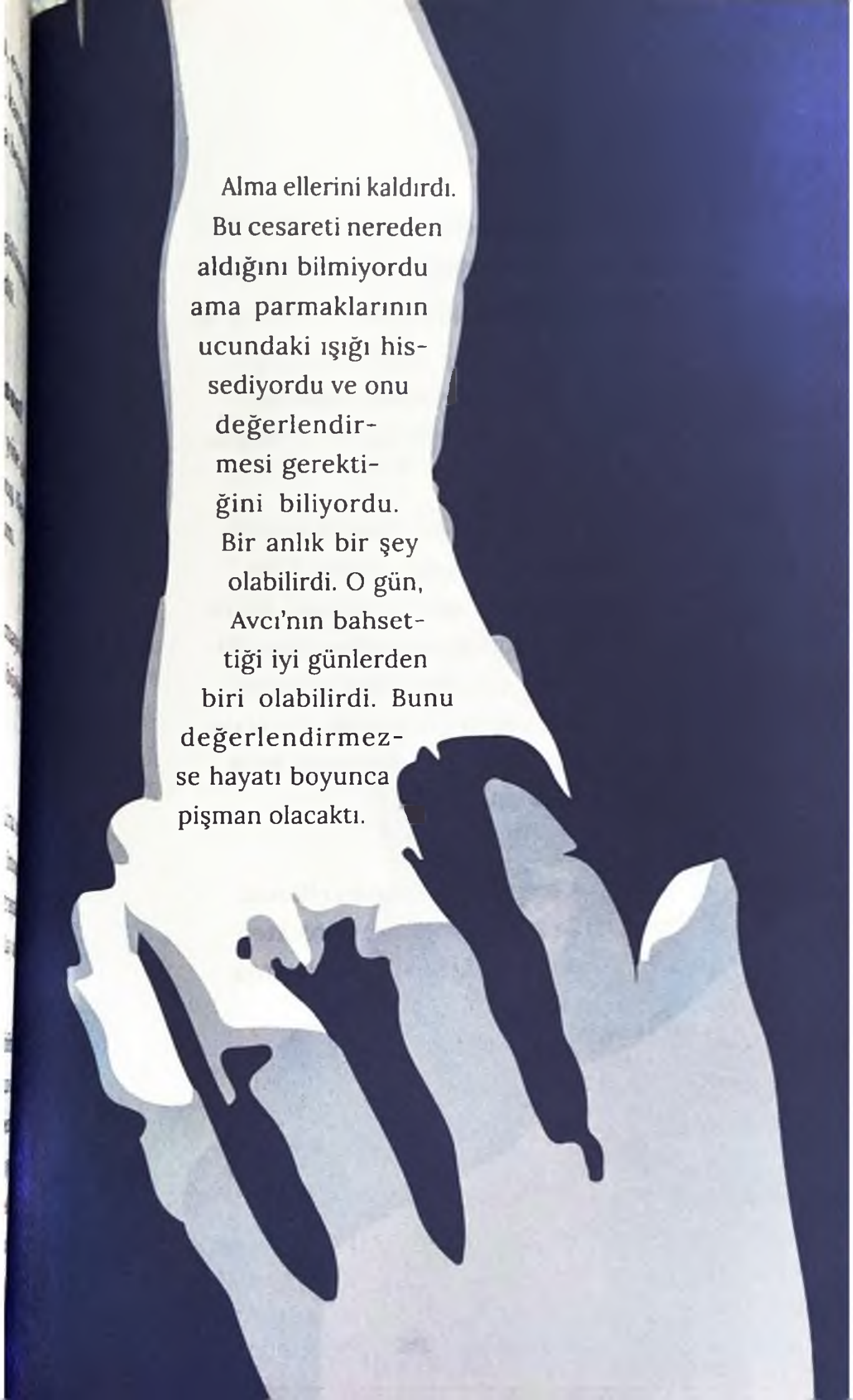
— Bu kadar kolay olacağını mı sanıyorsun?

— Hayır. Avcı bana zor olacağını söylemişti. Ama yine de başaracağımızı söyledi. Çaba sarf etmem gerekiyormuş. Kendimi zorlayacağım çünkü ben sana dönüşmek istemiyorum.

Alma parmak uçlarındaki ışığı hissetti. Karıncalanmaya benzeyen bir histi. Çok özlediği yaz sıcağı da göğsünde büyümeye başlamıştı.

— Bana dönüşmek, başına gelebilecek en güzel şey, Alma, diye homurdandı karanlık. — Bana dönüşürsen artık dünyaya ihtiyacın olmaz. Hiçbir şeyin anlamı olmadığını öğrenir, boşuna uğraşmaktan vazgeçersin. Mücadeleyi bırakırsan her şey daha kolay olur.

— Sana dönüşmek çok üzücü bir şey. Şu anda üzgün olabilirim ama üzgün olmak istemiyorum. Sen kendin söyledin. Bunun olması için hiçbir şey yapmadım ben. Bir şey yapmadıysam benim bir suçum yok ve bunu hak etmiyorum. Hiç kimse böyle bir şeyi hak etmez zaten. Kötü olduğun için bunu sadece sen hak ediyorsun. İnsanlara zarar verdiğin için. Bana zarar vermene izin vermeyeceğim.

Alma ellerini kaldırdı. Bu cesareti nereden aldığını bilmiyordu ama parmaklarının ucundaki ışığı hissediyordu ve onu değerlendirmesi gerektiğini biliyordu. Bir anlık bir şey olabilirdi. O gün, Avcı'nın bahsettiği iyi günlerden biri olabilirdi. Bunu değerlendirmezse hayatı boyunca pişman olacaktı.

Onu yutabileceği için karanlığa dokunmaktan korkuyor olsa da ellerini uzattı ve en büyük canavarın yüzüne dokundu.

Canavar, Alma'nın parmaklarındaki şey ışık değil de ateşmiş gibi tiz bir çığlık attı.

Karanlığın şekli değişti. Ortadan kaybolmadı çünkü bu çok kolay olurdu. Işığa dönüşüp camdan dışarı da çıkmadı. Bir'in Canavar Avcısı'nın karşısında yaptığı gibi küçülmedi de. Ama artık Alma'ya benzemiyordu. Bir süre sonra yeniden bir araya gelip bükülerek ve acıyla inleyerek hızla yatağın altına saklandı.

Alma artık biraz daha parlayan ellerine baktı. Uzun zamandır ilk kez gerçekten gülümsüyordu ya da ona öyle geliyordu.

Henüz savaşı kazanmamıştı çünkü karanlık ve canavarlar hâlâ yatağın altındaydı. Belki de yeniden toparlanıp kötü bir günde daha güçlü bir darbe için hazırlanıyorlardı.

Ama Alma bir mücadeleyi kazanmıştı ve bu iyi bir başlangıçtı.

İyileşmek.

Bu hikâyeyi anlatmaya başladığımızda size hikâyede korku, karanlık ve canavarlar olsa da anlatacaklarımızın korkunç olmayacağı konusunda söz vermiştik. Yine de bu hikâye sizi korkutmuş olabilir çünkü canavarlar korkutucudur. Siz de daha önceden bir canavarla karşılaşmış, bu hikâyeyi okuyunca onları hatırlamış olabilirsiniz. Belki de daha önce canavarlar hakkında hiçbir şey duymamışsınızdır ama şimdi yatağınızın altında canavarların olmasından korkuyorsunuzdur. Eğer böyleyse, gelin size Alma'nın hikâyesinin sonunda neler olduğunu anlatalım. Belki böylece korkularınız azalır.

En iyisi söze, herkesin Alma'nın eskiden sahip olduğunu söylediği ışığı yavaş yavaş geri kazandığını söylemekle başlayalım. Hem de sahiden. Yani pırıltılı ceketler olmadan. Alma, bazı günlerde güneşe benziyordu ve karanlık onu yenemiyordu.

Bu konuda size daha fazlasını anlatamayız. Söylediklerimiz gerçek olsa da başka bir gerçek daha var. Alma'nın ışığını yavaş yavaş geri kazanmış olması karanlığın tamamen yok olduğu anlamına gelmiyordu. Aylar sonra karanlık çok azalmış, canavarlar küçülmüştü. Alma artık onların sesini duyamıyordu. Ama hiçbiri tamamen yok olmamıştı. Bazen (aslında Alma olmayan) Alma yatağın altından çıkıyor, gerçek Alma'yı yakalamak için parmağını uzatıyordu. Bazen bir canavar hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkıyordu ve Alma'nın gözlerine bakıyordu. Böyle anlarda Alma'nın ışığı titriyordu. Alma'nın Altı'yla birlikte ağlamak istediği, Bir'den kurtulmayı başaramadığı kötü günler de oluyordu.

Yine de önemli olan başka bir şey vardı: Alma karanlığın eskisi kadar koyulaşmasına engel olmuştu. Canavarları duymamayı başarmıştı. Bunu sürekli yapmak ve tekrar denemek yorucu ve zor olsa da bunu bir kez yapabildiği için gerektiğinde yine yapabileceğini biliyordu.

Hem sonra yalnız da değildi. Bunu karanlığa da söylemişti. Kaybolduğunu hissettiği, kimseyi görmek istemediği günler oluyordu ama her zaman yardım isteyeceği birileri olduğunu biliyordu. Annesi yardım etmek için oradaydı. Canavarların yataktan çıkmasına engel olduğu ve patlamasına neden olduğu kötü günlerde annesi Alma'yı rahatlatıyordu:

— İyileşeceksin.

Bir, ortaya çıkıp her şeyden, hatta arkadaşlarından bile şüphe etmesi gerektiğini söylemesine rağmen arkadaşları yardım etmek için oradaydı ve elini tutup onu rahatlatıyorlardı:

— İyileşeceksin.

Avcı yardım etmek için oradaydı. Ona canavarlardan kaçmak için her seferinde yeni bir hile öğretiyordu. Alma ona canavarlardan ve canavarların gelişinden bahsederken Altı onu gözyaşlarına boğduğunda Avcı ona sarılıyordu.

— İyileşeceksin.

Biri ona kötü ya da çok kötü günlerde canavarları hakkında soru sorduğunda Alma dürüstçe onları gördüğünü söylüyor, konuştuğu kişi de ona aynı şeyi söylüyordu:

— İyileşeceksin.

Söyledikleri şey yalan değildi.

Çünkü Alma da kendini iyi hissettiği o gün söylediği gibi, daha güçlü olabilirdi.

Çünkü etrafında, her gün, onun gibi türlü türlü canavarla savaşan daha fazla insan olduğunu biliyordu. Avcı'nın ofisindeki, okulundaki, kendi ailesindeki herkes, hatta Alma'nın hiç karşılaşmadığı ve belki de hiçbir zaman karşılaşmayacağı insanlar bile aynı şeyi yaşıyordu.

Karanlık ne söylerse söylesin Alma bu mücadeleyi her zaman kazanabileceğini biliyordu.

Her gün olduğu gibi yine bir gece Alma, odasında zifiri karanlıkta oturmaktaydı. Her zaman evdeki lambadan ya da dışarıdaki bir sokak lambasından küçük bir ışık şeridi süzülürdü ama o gece Alma daha önce hiç olmayan bir şey ile karşılaştı. Onlardan değil dünyadan korkması gerektiğini söyleyen, yatağının altında yaşayan canavarların geri kalanıyla tanıştı; onlar aslında Alma'yı korumak için oradaydı.

THG
00801S4
UHL

Kapak Tasarımı: Penguin Random House Grupo Editorial / Manuel Esclapez
Kapak İllüstrasyon: © Iris de Mouy

GENÇ TİMAS

ÖYKÜ

İÇİNDE NE VAR?
DUYGULAR
CESARET
İYİLEŞME

ISBN: 978-605-08-4459-7
9 786050 844597

iyi ki kitaplarım var... genctimas.com genctimas genc_timas